

Našla jsem svoje kořeny

Jana Vohralíková

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze
10/2023 / ročník XXXIII / 29 Kč

10 Semináře Otcovo srdce

12 Capelinha v Koclířově

12 70 let Mons. Pavla Rouska

27 Podobenství o zlých vinařích

22. října 2023

MISIJNÍ NEDĚLE

Světový den misií

„Kráčejme
po cestě
s hořícím
srdcem.“

(srov. Lk 24, 13-35)

missio.cz
Papežská misijní díla

PMD šíření víry: č.ú.
72540444 / 2700, VS: 10
Za Vaše modlitby a dary
DĚKUJEME!

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Moje víra se proměnila
Jana Vohralíková
- 9 **školství**
Podpora církevních škol
- 10 **evangelizace**
Semináře Otcovo srdce
- 11 **tradice**
Měsíc říjen – měsíc růžence
- 12 **ČM Fatima**
Capelinha předána věřícím
- 14 **osobnosti diecéze**
70 let Mons. Pavla Rouska
- 16 **historie**
Kde domov můj
- 20 **evangelizace**
- 23 **seriál**
Řeholní řády a kongregace
v diecézi (20)
- 26 **seriál**
Biblická podobenství (2)
Podobenství o zlých vinařích
- 29 **Papežská misijní díla**
- 30 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Dvě Terezie

V měsíci říjnu máme památku dvou učitelek církve. Hned 1. 10. si připomínáme sv. Terezii z Lisieux a 15. 10. sv. Terezii z Ávily. Obě byly karmelitkami, jedna Francouzka, druhá Španělka, jedna žena ze sklonku 19. století, druhá ze 16. století. Měly stejné jméno i zasvěcení, obě se staly učitelkami církve, obě jsou důležité pro dějiny církve.

Co o té starší napsal papež František

Svěťice byla spisovatelkou a učitelkou modlitby a zároveň zakladatelkou klášterů a misionářkou ve Španělsku. Mystická zkušenost ji neizolovala od světa ani od starostí lidí. Naopak ji motivovala a povzbuzovala k činnosti a každodenním povinnostem, protože „*Pán je také mezi hrnci*“. Prožívala obtíže své doby, tak složité, aniž by upadla do pokušení k zahořklému nářku, ba naopak obtíže přijala ve víře jako příležitost postoupit na cestě o další krok. Platí totiž, že „*Bůh má vždy čas udělat velké věci pro toho, kdo mu slouží*“. Terezie nám dnes říká: Více se modli, abys pochopil, co se děje ve tvém okolí, a tak lépe jednal. Modlitba vítězí nad pesimismem a plodí iniciativy. To je realismus sv. Terezie, požaduje skutky na místo emocí a lásku namísto iluzí, je to realismus pokorné lásky.

Všechno dělat naplno

Její pověstnou schopnost spojit mystickou zkušenost s Bohem s obyčejným životem dobře vykresluje známý příběh. Na jednom setkání se tato svěťice zúčastnila společné hostiny. Zde se věnovala jídlu s takovou chutí, že vzbudila pozornost ostatních hostů. Jedna ze sester se podivila, že taková duchovní osoba má tak velký apetit. Sv. Terezie z Ávily k tomu suše poznamenala: „*Když jím, tak jím, když se modlím, tak se modlím.*“

Problém s Terezičkou

Terezka nebo Terezička, jak se někdy té mladší svěťice říká, si uchovala ducha dětství, ostatně zemřela ve velmi mladém věku 24 let. Tato řeholnice sepsala na příkaz své představené duchovní deník – Dějiny duše, který dodnes patří k pokladům křesťanské literatury. Tomáš Halík v knize Vzdáleným nablízku popisuje, jak měl zpočátku s Terezkou problém. Její texty mu připadaly poněkud sentimentální, sladké a mimo reálný život. Ovšem, jeho pohled se časem velmi změnil...

Velká „Malá cesta“

Její vynález „Malé cesty“ je vlastně velmi jednoduchý, ale účinný: je to návod pro obyčejné křesťany: žít věrně svůj každodenní život, dělat i malé a obyčejné věci neobyčejně dobře. Nic víc, nic méně. Tato zdánlivě „křehká květinka“ na konci života ukázala obdivuhodnou statečnost a pevnost, když měla velkou krizi víry, ale ona tento stav přijala jako vyjádření solidarity s nevěřícími, a tak se stala patronkou všech nevěřících, pochybujících i hledajících. Byla na jejich straně, byla s nimi, šla společně s nimi k Bohu. Přitom nespolehala na své zásluhy, ale zcela se odevzdala do rukou Božího milosrdenství.

Obejmout celý svět

Obě Terezie spojují snahu o opravdový duchovní život s otevřeností vůči problémům své doby. Terezie z Ávily dokázala obnovit svůj řád a svými knihami vede dodnes k zdravé a pozitivní spiritualitě a „malá“ Terezička ukazuje nádhernou pokoru a lásku k Bohu za všech okolností s tím, že touží po evangelizaci světa a přitom soucítí s nevěřícími. Jak dodává ve své knize Tomáš Halík, nevíru může víra přemoci jedině tím, že ji obejmeme. Připomíná nám to třetí Terezii – z Kalkaty – objímající lidi v utrpení, když v každém z nich vidí Krista.

Všem vám žehná

Moje víra se proměnila

Jana Vohralíková. Interessantní dáma, která si získala přízeň veřejnosti, když na Pražský hrad v roli vedoucí Kanceláře prezidenta republiky přinesla distingovanost, slušnost, otevřenost a hlavně úsměv. Ten neztratila ani při našem setkání.

77 Povídáme si na dvorečku vaší chaloupky poblíž Litomyšle. Máte ke zdejšímu kraji nějaký hlubší vztah?

Moje maminka se ve zdejší kraji narodila, mám zde i největší část rodiny. Společně se sestrou jsme sem jezdily na prázdniny k babičce. V roce 1975 zakoupili naši rodiče tuto chaloupku, která byla tehdy ve velmi špatném stavu a v jediné místnosti, kde se dalo bydlet, žila paní, která zde měla právo dožití. Společně s mým kmotříčkem posléze začali chaloupku opravovat a začali jsme sem často jezdit. Když mi bylo kolem 13 let, nechtělo se mi tady trávit svůj volný čas, byla jsem spokojená v Praze, město mě svým životem lákalo, kdežto tady bylo ticho a nikde nic. Maminka pracovala, tatínek byl v invalidním důchodu. Takže už jako holka jsem se musela starat o rodinu, najít si nějaký recept a uvařit. Vzpomínám si, že mně jednou nechal tatínek vařit pětkrát rýži, protože byla stále tvrdá. Takže jsem to tady tehdy neměla moc ráda.

77 To jste si tady nenašla vůbec nic, co by vám dělalo radost?

Časem se to začalo měnit. Moc ráda jsem jezdila s kmotříčkem na sena nebo na brambory. Zemědělské práce mě bavily. A moc ráda jsem se na konci dne účastnila večerního sousedského setkávání, když zapadalo slunce nad polem a sedláci si povídali. Později jsem na chaloupku jezdila kvůli studiím jen občas, obrat nastal, když se mi narodily děti a v Praze jsme neměli kde bydlet. To jsem čas od května do října trávila s dětmi tady, kde to pro ně byl úplný ráj na zemi. Je zde silný

vzduch, takže děti dobře spaly a mohly ve dne kdykoliv vyběhnout ven. Dodnes si sem obě naše děti, dnes již se svými dětmi, jezdí odpočinout od ruchu světa.

77 Takže dnes jistě ráda vzpomínáte, jak jste tady jako mladá byla nerada.

To ano. Stále zde žiji v blízkosti moji bratranci, jako rodina hodně držíme pohromadě. Našla jsem svoje kořeny. Pokaždé, když sem přijedu, všechna tíha ze mě spadne, mám pocit, že se mohu zhluboka nadechnout až do posledního plicního sklípku. Moc mi to pomáhá, abych se pak mohla vrátit zpět do světa, ve kterém pracuji. Myslím, že zde získávám i nadhled.

77 Zmínili jste rodinné kořeny. Nedá mi to nezeptat se na vaše rodiče.

Tatínek pocházel ze Šumavy, byl synem důstojníka, za II. světové války byl s československým vojskem v Itálii. Pro spolupráci s britskou vojenskou rozvědkou byl odsouzený na 25 let, odseděl si 11 let, protože už byl hodně nemocný a propustili ho domů zemřít. Maminka je odsud, nikdy nechtěla zůstat na vesnici, táhlo ji to do města. S naším tatínkem ji seznámil litomyšlský pan rektor Stříteský, který ji učil v Litomyšli na gymnáziu. Když se rodiče vzali, rozhodli se odejít do Prahy, aby se ztratili z dohledu Státní bezpečnosti. Což se jim tedy nepodařilo, neboť STB je neustále sledovala. Rodiče se angažovali v podzemní církvi. Se sestrou jsme jezdily na salesiánské chaloupky, později jsme vedly i spolča, takže byla celá naše rodina v hledáčku STB. Stávalo se, že jsme přišli domů a měli zpřeházený byt.

STB hlídala, zda otec nepokračuje v protistátní činnosti.

77 Pocházíte tedy z věřící rodiny.

Maminka je z katolické rodiny, kde víra byla spojená s prostředím, kde žili, byla spojená se zemí, byla zcela přirozená, víra byla jejich nedílnou součástí. Nikdo o tom nějak nepřemýšlel a jejich víra měla i ty krásné atributy, kdy se v poledne na poli zastavila práce a jakmile zazněly zvony, pomodlili se Anděl Páně. To mě osobně velmi přitahovalo. Otec nebyl z věřící rodiny, ale v kriminále se potkal třeba s rektorem Stříteským a dalšími lidmi elity katolické a evangelické církve, když byli v 50. letech internováni. Vedle nich otec víru v Boha nalezl. Když jsme se rodičům narodili my, tak táta, který byl již v invalidním důchodě, dbal na to, abychom se vždy ráno a večer společně pomodlili a abychom se snažili všichni svoji víru žít.

77 S litomyšlským rektorem Stříteským se tedy potkali oba vaši rodiče nezávisle na sobě.

Maminka studovala na litomyšlském gymnáziu a byla v ročníku, který komunisté nepustili k maturitám. Maminka nakonec odmaturovala později, studovat medicínu jí však komunisté už nedovolili. Pan rektor Stříteský byl blízký přítel mých rodičů. K nám na chalupu, kde nyní jsme, jezdil moc rád. Seděli s tatínkem před zahrádkou v křeslech a vedli spolu nekonečné debaty. Vzpomínám ráda na chvíle, kdy mě bral tatínek do litomyšlského zámku, kde se pan rektor Stříteský probíral knihami a pořádal je. Vždycky

☛ Jana Vohralíková kamarádí se Speciální školou v Litomyšli. Žáky již provedla Senátem, nyní se děti těší na Pražský hrad

☛ Světový den architektury prožila letos Jana Vohralíková s Josefem Pleskotem v Litomyšli. Oba nyní spolupracují i na Pražském hradě

mi ukazoval ty tlusté svazky a vyprávěl mi o nich. Když jsem se později vdávala, tatínek již nežil, pan rektor mě vedl k oltáři. Stejně tak se naše rodina přátelila s litomyšlským děkanem Dobiášem, byl další velmi pozitivní postavou v naší rodině. Tatínek na něj vždy vzpomínal, třeba proto, že když přijel pan děkan do kriminálu, přivezl štangli uheráku. A tatínek říkával, že ten uherák je možná zachránil před smrtí hladem. Ano, děkan Dobiáš byl v Pacem in terris, nesoudím to, ale málokdy jsou věci jen černé nebo bílé... P. Dobiáš měl bratra v Rakousku, kam za ním jezdil. A protože ho při návratu neprohlíželi, mohl převážet přes hranice uheráky a čokolády. I sem k nám na chaloupku jezdil a vždy nám přivezl čokoládu nebo bedny okurek či meruňky z Moravy. Někdy nám dal i tuzexové bony. Také občas přijel za našimi do Prahy a vzal moje rodiče na parádní večeři.

☛ Média o vás nepřesně píší jako o architektce. Uvedte to na pravou míru.

Je to tak. Vystudovala jsem stavební inženýrství. Ale protože jsem autorkou návrhu kostela v Budislavi, dělá to dojem, že jsem architektka. Nicméně, k architektuře mám velký vztah. To mám po tatínkovi, který měl cit pro hezké věci, a věděl, jak mají věci spolu ladit. Žili jsme v opravdu malinkém bytě v Praze. Třeba kuchyni jsme měli v koupelně a jen dva malé pokojíčky. A tatínek, povoláním kartograf, ten maličký byt každým rokem kompletně přeorganizoval, a celý další rok zase

přemýšlel, jak ušetřit a využít každé místo, aby se nám tam lépe žilo. Maminka, která se nakonec stala zdravotní sestrou, byla trpělivá a všechno to s námi zvládala.

☛ Byla jste tedy od dětství vychovávána ve víře. Zažila jste i pronásledování komunistickým režimem. Jak vaše víra zrála?

Procházela jsem fázemi. Nejprve jsem zažila tu přirozenou babičkovskou víru, o které se nepřemýšlí. V salesiánských společenstvích to bylo pro mě duchovní probuzení. Četli jsme biblické texty, povídali si o nich a přede mnou se najednou otevíraly nové obzory. Společně jsme se modlili a byla v tom velká síla, která mě těšila. Počátkem osmdesátých let, když komunistický režim opět přitvrdil, sebrali mě na rektorátu vysoké školy dva tajní v dlouhých kožených kabátech a já se ocitla na policejním výslechu v Bartolomějské. To byla pro mě významná životní zkušenost, protože jsem si najednou uvědomila, v čem opravdu žiji, že jsou lidé zavírání za protirežimní věci, které by však měly být považovány za úplně normální. Do té doby jsem o tom jen slyšela a mluvila, ale najednou jsem to zažila osobně. Věděla jsem, že mohou držet člověka maximálně 48 hodin, pak ho musí pustit. Při delším zadržení bylo jasné, že se chystá obvinění. Jenže praxe byla často taková, že nechávali zadržené „vydusit“ ještě třeba další tři hodiny. A to byly opravdu psychicky náročné tři hodiny, protože jsem nevěděla, co bude dál. Nebo mě po 48 hodinách

vzali k výslechu znovu... A na toto se fakt dopředu nelze připravit!

☛ Jak jste prožívala ty první chvíle po propuštění?

Šla jsem po Národní třídě a chtěla jsem křičet na kolemjdoucí lidi, že vůbec netuší, v čem žijí, že si to nemůžeme nechat líbit, že musíme něco udělat. A jak proti mně spěchali lidi do práce, najednou mi došlo, že ventilovat moje pocity je úplně zbytečné, protože kdo to nezažije, ten to nemůže pochopit. Přišla jsem domů, a když tatínek viděl, že mám plnou pusku oparů, které mi naskákaly během výslechů, řekl: „*Pojď, napustím ti vanu, to bude dobrý.*“ Díky této mé zkušenosti vyhodnotili salesiáni situaci tak, že jsem ohrožením všech těch jejich skupin a bylo mi doporučeno, abych s nimi přestala být v kontaktu.

☛ Nevnímala jste to jako křivdu?

V první chvíli ne. Ale stalo se mi něco jiného. Ze dne na den, kdy jsem byla zvyklá intenzivně žít víru ve společenství, jsem se ocitla zcela sama. Musela jsem si opět hledat cestu k Bohu a vlastně i k lidem. A tady mi to jako nespravedlivé přišlo.

☛ Ztratila jste víru?

Nikdy, ale hledání jiné formy víry bylo chvílemi bolestné a lhala bych, kdybych řekla, že mi to jako křivda nepřišlo. Můj život se změnil. Do té doby jsem trávila

☛ Kostel Boží Lásky v Budislavi

☛ Jana Vohralíková provedla indickou delegaci pod vedením biskupa Jana Vokála historií „svého“ kostela

všechn volný čas v salesiánských společenstvích. Nejlepší kamarády jsem měla tam. Musela jsem si hledat nové přátele. Přišla Sametová revoluce a já se mohla vrátit. Jenže já už jsem se vrátit nedokázala, protože moje víra byla úplně proměněná. Začala jsem s dětmi navštěvovat ekumenickou YMCU, která se stala mým druhým domovem. Imponovala mi ta tolerance k jiným církvím, pochopila jsem, že není důležité, jak člověk věří, ale jak svoji víru aplikuje do svého života. Zažila jsem, jak funguje YMCA ve světě a byla jsem nadšená. Poznala jsem v životě mnoho nevěřících lidí, kteří byli lecky lidsky lepší než mnozí věřící. Vedli jsme nekonečné debaty, které mě přivedly závěru, že důležité je, aby člověk jednou před Bohem mohl říct, že žil bez švindlu a jak nejlépe uměl. Vždyť Bůh je Lásky.

☛ Přinesla jste víru i na Hrad?

Vlastně zatím na toto téma s prezidentským párem nepřišla řeč. Ale dozajista jsem tam já se svojí vírou.

☛ Už jsme zmínili, že stojíte za návrhem budislavského kostela. To je také zajímavá geneze.

V roce 1994 se uskutečnil v Budislavi sjezd rodáků, při kterém se světil základní kámen kostela. Starosta tehdy představil skicu kostela, který vypadal jako kanadský srub. Byl to takový prosklený jehlan. Moji bratrance mě začali přesvědčovat, abych kostel navrhla já, což mě

zpočátku vůbec nenapadlo. Nakonec to dopadlo tak, že jsme opravdu za starostou přišli a navrhli mu výběrové řízení na návrh kostela. Zpočátku o tom starosta nechtěl ani slyšet, protože oslovený architekt slíbil projekt připravit za 20 tisíc. Ale když jsem řekla, že projekt případně udělám zdarma, souhlasil. Pro inspiraci jsem jela díky svému kamarádovi vlakem přes noc na Slovensko do Tater k jeho strýci Pavolu Repkovi, který projektoval kostely ve Vysokých Tatrách. Už jeho dům mě okouznil. Uprostřed domu rostl starý suchý dub, který procházel patry domu. A v patře měl na jeho kmeni pracovní desku, na které kreslil své návrhy.

☛ Budislavský kostel stojí zakomponován téměř do skály.

Po první prohlídce místa, které bylo určeno pro stavbu svatostánku, mě zaujal skalní roh, který vyčníval ze smetiště, na kterém rostly náletové dřeviny. Protože tehdy nebyly na nic peníze, musela jsem si prostor zaměřit sama. Krokovala jsem, výšky odhadovala a počítala trojúhelníky, abych zjistila celkovou plochu místa.

☛ Co bylo pro váš návrh kostela zásadní?

Půjčila jsem si staré obecní kroniky, kde jsem se dočetla, že v Budislavi vždy mezi sebou zápasili katolíci a evangelíci. Dva nesmiřitelné tábory, kdy rodiny spolu mezi sebou nemluvily, když se náhodou stalo, že si jejich dítě vzalo jinověrce.

Rodiny je v takovém případě zavrhlly a nepomohly jim, když bylo třeba. U toho jsem si uvědomila, že prvotní záměr pro stavbu kostela byl, že to bude katolický kostel, protože investor měl velmi zbožnou maminu – katoličku, a chtěl jí stavbou kostela vynahradit všechny nepředloženosti, které ve svém životě vyvedl. Jenže ve vsi už to vřelo jen z tohoto důvodu. Proč právě katolický kostel? Bylo mi jasné, že kostel musí být ekumenický, aby lidi ve vesnici spojil. Když jsem toto vše odvyprávěla v Tatrách panu architektovi, poslal mi po několika dnech fax, kde stálo, že kostel by měl mít tvar lidského srdce, protože to spojuje vše, o čem jsem mu vyprávěla. A bylo rozhodnuto. Připravila jsem studii, tu jsem odevzdala na obecní úřad. A víc jsem se o to nestarala. A na jaře se mi starosta ozval s tím, že mám připravit projekt. A najednou bylo nečekaně rychle i stavební povolení.

☛ Pak už to šlo vše asi snadno.

Ne zcela. Měla začít stavba, ale nikdo ji nechtěl vytyčit, protože při půdorysu ve tvaru lidského srdce, nebylo možné se někde chytnout pevného bodu. Pomohla náhoda. Potkala jsem spolužáka z vysoké školy, který měl geodetickou firmu a nebál se do toho jít. Přijel, postavil se na skálu a prohlásil, že se nám tam kostel nevejde. To mi tedy zatrnulo. Stoupla jsem si půl metru k jednomu rohu skály, po zaměření to bylo 10 cm od toho druhého rohu. Neuvěřitelné. Vytyčili jsme celý půdorys. Druhý den byly všechny kolíky vytahané.

◀ Úsměv k Janě Vohralíkové neodmyslitelně patří

◀ Kostel Boží Lásky je její srdcovou záležitostí

Vytyčili jsme to znovu. A druhý den byl kolíky přepíchané. Ve vsi byla silná opozice proti kostelu. Mezi lidmi v obci byl názor, že by se peníze investora měly dát do něčeho smysluplnějšího, že obec kostel nepotřebuje. Vznikla i petice, aby se kostel nepostavil. Promluvila jsem si s investorem, že nemůžeme postavit katolický kostel, protože by to přineslo více zla než užitku. A tak jsme začali komunikovat s veřejností, že půjde o ekumenický kostel, což si zase neuměl nikdo představit. Nicméně, začali jsme se stavbou. Kostel nikdy nestavěla klasická firma, stavěli ho nadšenci, místní důchodci. Byli na mě hodní a byli trpěliví, protože když jsem přijela a zjistila jsem, že něco je postavené špatně, museli to předělat. Ale byl fakt laskaví.

❗ I proto se stavěl kostel deset let?

Investor zkrachoval, stavba se na dlouhou dobu zastavila. Hledaly se peníze, žádalo se o dotace. Když už se dělaly pozvednice, začalo se řešit, že by o stavbě měla vědět církev. Ale když jde o ekumenický kostel, tak jaká... Obec tedy poslala alespoň na Biskupství v Hradci Králové zprávu, že se v Budislavi staví nový kostel, a jestli by se přijel pan biskup podívat. Setkání se domluvilo a v daný den a hodinu byla připravena v obci vítací četa. Jenže pan biskup Josef Kajnek přijel sám a najednou se objevil v kostele, kde jsem zrovna na omrzlém lešení podávala hřebíky dvěma důchodcům, kteří tloukli pozvednice. Jeli jsme tedy do vsi a následně přijel sem k nám do chaloupky, kde jsem mu u buchet mojí maminky odvyprávěla příběh

vznikajícího kostela. Souhlasil s tím, že to nebude kostel zasvěcený nějakému svatému, ale že to bude kostel Boží lásky. Postavený kostel pak svítil tehdejší královéhradecký biskup Dominik Duka. Víím, že vše kolem vzniku kostela bylo a je Boží řízení. Už jen pro to, že se v kostele jednou za měsíc sejde pět farářů z různých církví ke společné bohoslužbě, že se tam chodí nevěřící lidé loučit se svými zemřelými, že tam mohou být koncerty, že tam probíhá mnoho svateb církevních i civilních.

❗ Jste při pohledu na kostel Boží lásky šťastná?

Mám z tohoto díla velkou radost, mnoho jsem se díky tomu naučila. Těch deset let bylo velmi dlouhých. Vše, co jsem si tam přála, se uskutečnilo. Téměř všechno v interiéru kostela dělali nevěřící umělci. Když jsme tam pak poslední den všichni stáli, když se nainstalovaly uvnitř všechny prvky, podívala jsem se konečně na vše jako na celek a řekla jsem si, že přesně takhle jsem to chtěla. Stáli jsme v setmělém kostele a jen reflektor ozařoval Pannu Marii, která stojí venku na skále. Bylo to až magické. Byla jsem šťastná. Ale nejvíce štěstí mi přináší skutečnost, že kostel opravdu žije. Dvě věci bych ještě v budoucnu chtěla dodělat. Přěji si, aby u kostela byla lavička Václava Havla a poesiomat, který by mohl zájemcům vyprávět i příběh kostela, příběh lidí, co se na něm podíleli.

❗ K čemu jste během svého života došla, o čem jste přesvědčena a co vám nikdo nemůže vymluvit?

Člověk má vždy dělat věci, jak nejlépe umí, bez ohledu na to, jak to dopadne a jak to vnímají ostatní. A má být naladěný na sebe, na to, co cítí a to, co ho přesahuje, ať již tomu každý říká, jak chce.

❗ Oproti vašemu předchůdci v kanceláři prezidenta republiky jste se nechtěla stát celebritou. Opak je pravdou. Přinesla jste na Hrad zcela jiného ducha. Jak si zvykáte na zájem médií?

Zvykám si na to. Nikdy jsem s nikým nemluvila o svém soukromí, o své rodině, o svých rodičích. Když jsem v rámci výběrového řízení hovořila s panem prezidentem, řekla jsem mu tehdy, že jsem sice já u něho ve výběrovém řízení, ale že i on je ve výběrovém řízení u mě, a že mu řeknu něco, co nenajde v mém životopise. Zkrátka, bylo pro mě důležité si být jistá, že budu moci říci, že víím, že pracuji pro člověka s komunistickou minulostí, ale že pro něho pracuji, protože chci, protože za to stojí. Poněvadž můj táta vždycky říkal, že nemám soudit minulost, když jsem nebyla její součástí. Zvykám si na to, že se stávám věcí veřejnou. Má to ale i příjemnou stránku. Od chvíle, co jsem na Hradě, se mi každý den stává, že mi někdo napíše nebo zavolá, nebo mě někde potká a řekne mi, že na mě moc myslí, či se za mě modlí. Já víím, že to tak nebude vždy, že přijdou i horší časy. Ale je milé, že když já dávám lidem naději, že mohou být věci i jinak, stojím jim za to, aby mi oni dali vědět, že to vnímají. A to je od nich moc hezké a pro mě moc důležitá posila.

Pavel J. Sršeň)

Církevní školy v naší diecézi potřebují i vaši podporu

Církevní školy v královéhradecké diecézi navštěvuje více než 1600 žáků a studentů, o které se stará více než 200 učitelů a dalších zaměstnanců. Podpořit je můžete nejen finančně, ale i modlitbou a propagací ve svém okolí.

Draží věřící, bratři a sestry,

v novém školním roce, stejně jako v předchozích letech, jsme vyhlásili sbírku na podporu církevního školství v Královéhradecké diecézi. V naší diecézi působí dvě mateřské školy (v Hradci Králové a Kutné Hoře), dvě základní školy (v Hradci Králové a Borohrádku), dvě gymnázia (v Hradci Králové a Kutné Hoře), gymnázium a střední odborná škola (ve Skutči) a jedna základní umělecká škola (v Hradci Králové). Dohromady tyto školy navštěvuje více než 1600 žáků a studentů, o které se stará více než 200 učitelů a dalších zaměstnanců.

Každý, kdo v poslední době vstoupil do kontaktu s jakoukoli školou, ať už v roli žáka, rodiče či pedagoga, jistě dobře ví, že vzdělávání dávno není jednosměrná akce od učitele směrem k žákům. Na církevních školách se podobně jako na

kvalitních školách jiných zřizovatelů život a práce učitelů, učitelek, studentů a studentek stále více chápe jako společné hledání cest, jak propojit svět školního učení s měnící se realitou světa kolem nás. Věříme, že ve vlídném prostředí a přátelské atmosféře je možné podchytit zájem dětí o školu a vzdělávání obecně, abychom pak mohli rozšiřovat jejich zájem na další oblasti. Škola se tak stává nejen místem pro získávání informací, ale také a zejména prostorem postupného tříbení postojů, budování hodnotové orientace, růstu v dovednostech, jako je schopnost samostatného uvažování, umění kultivovaně vyjádřit názor, pochopení odlišností mezi lidmi a vnímání světa v širších souvislostech. V rodinném a školním prostředí spatřujeme vzácný a nutný prostor, kde současná mladá generace může rozlišovat, kolik z nabídky současného, technologicky vyspělého světa může fakticky přijmout, zpracovat a s užitekem rozvíjet.

Informace

Příspěť lze i složenkou či převodem na č. ú. 10060100 44/5500, VS 111. Další informace poskytne Mgr. Stanislava Kučerová, odbor církevního školství, tel.: 739 344 697, e-mail: kucerova.stanislava@bihk.cz.

Věříme, že křesťanské zakotvení církevních škol může být při tomto rozlišování důležitým pomocníkem.

Touto cestou chceme poděkovat všem, kdo přispěli do loňské sbírky na církevní školství – její výnos činil téměř 870 000 Kč. Příspěvky ze sbírky byly v jednotlivých školách využity například na vybavení venkovní učebny (CZŠ Hradec Králové), nákup zařízení do školní jídelny (gymnázium ve Skutči), další etapu revitalizace zahrady (MŠ Kutná Hora), provoz školního mikrobuse (CZŠ Borohrádek) či vybavení nového pokoje (církevní domov mládeže v Hradci Králové). Část sbírky je pravidelně použita také na péči o budovy, ve kterých církevní školy sídlí.

Děkujeme za jakoukoliv podporu církevního školství, kterou můžete vyjádřit nejen vašim finančním příspěvkem, ale také například propagací církevních škol ve vašem okolí a v neposlední řadě také modlitbou, aby se církevním školám dařilo naplňovat jejich poslání v naší současné společnosti.

P. Prokop Brož biskupský vikář
pro pastorační a církevní školství

(Biskupské gymnázium Bohuslava Balbína v Hradci Králové)

Semináře Otcovo srdce

V současnosti se v Česku konají několikrát ročně. Poprosili jsme člena týmu **Luboše Tylše** z Bartošovic, aby nám přiblížil, o čem semináře jsou.

” Luboš, mohl by ses krátce představit? ”

Jsem otcem čtyř dětí a bydlím se svou ženou v Bartošovicích v Orlických horách. Již řadu let jsem členem Komunity Chemin Neuf, katolické komunity s ekumenickým povoláním, která vychází z ignaciánské spirituality obohacené o charismatický rozměr. Je mimo jiné zaměřena na mezicírkevní dialog a usmíření.

” Kdy ses poprvé setkal se seminářem Otcovo srdce a jak ses stal členem týmu? ”

Na podzim roku 2019 jsem se zúčastnil víkendové konference Otcovo srdce ve Valašském Meziříčí, kde byl kladen důraz na odpuštění a usmíření mezi přítomnými zástupci různých církví, což mi bylo velmi blízké. Druhým pilířem konference byly přednášky a modlitby zaměřené na proměnu vnímání Boha jako milujícího a žehnajícího Otce. Následně jsem se přihlásil na seminář Otcovo srdce, který je více veden formou duchovních cvičení zaměřených na proměnu „srdce sirotka“ v „srdce syna a dcery“ nebeského Otce. Je to cesta odpuštění negativním otcovským a mateřským vzorům, se kterými jsme se v životě setkali, tedy cesta přijetí základního křesťanského poselství, že Bůh je láska. Ta přímočarost a zaměření na hledání charakteru Božího srdce si mě i mou ženu přitáhly, a tak jsme požádali o možnost stát se členy týmu Otcovo srdce. Přijali jsme službu takzvaných „modlitebníků“. V rámci semináře je totiž vyčleněn poměrně velký prostor pro osobní setkání s účastníky a modlitbě za jejich konkrétní potřeby. Máme tuto službu velmi rádi, protože v ní můžeme být blízko

Boží lásce, která se chce zjevovat každému člověku.

” Jak seminář Otcovo srdce probíhá, jak ho účastníci prožívají? ”

Semináře jsou pětidenní. Je krásné vidět, jak se tváře účastníků den za dnem projasňují a uvolňují. Zvláště po dni, ve kterém je program zaměřený na odpuštění.

Jak nám napsala jedna účastnice semináře: „*Je to o proměně srdce. Protože to, co si nesu ve svém srdci, je pro můj život klíčové. To určuje optiku mého života. Ne to, co se děje zvenčí, ale jak na to reaguji. Pokud mám tmavé nebo špinavé brýle, vidím tak i svět okolo sebe. A pokud nedokážu cítit, jak moc mě má Bůh rád, uvidím svět skrze svoje brýle strachu, pesimismu, nedůvěry. Kdo to nezažil, nedovede si představit, jak razantní změnu v životě může způsobit, když člověk opravdu pocítí, jak moc ho Bůh – Otec má rád.*“

Jiná účastnice se s námi podělila ještě osobněji: „*Prožila jsem díky vaší službě velké oživení víry, v poslední době byla pro mě slova o Boží lásce spíše teorií, slova Písma mi nic neříkala, modlitba „unavovala ... Zakusila jsem doteky Boží lásky, naději, oslovení Písmem, radost z modlitby, pokoj, povzbuzení a občerstvení.*“

Semináře Otcovo srdce se v Česku konají několikrát ročně. Je možno jet i na Slovensko, kde mají ještě delší tradici. Některé semináře vedou manželé de Hoxarovi z Velké Británie, kteří k nám toto poselství pokoje, odpuštění, radosti a smíření každoročně několikrát přinášejí. Jiné semináře jsou vedeny samostatně českým nebo česko-slovenským týmem. Otcovo srdce pracuje jako samostatný tým pod organizací Mládež pro Krista a má webové stránky otcovosrdce.cz, kde lze najít všechny potřebné informace o termínech a místech konání.

Julie Němcová)

(Vloni vedl seminář v želivském klášteře slovenský tým

Měsíc říjen – měsíc růžence

V rukou katolických křesťanů, zvláště starších, vidíme často růženec. Sto padesát zrněk uspořádaných pětkrát po deseti, zakončených křížem, je letitá relikvie, která člověka opakováním modlitby Zdrávas Maria uvádí do tajemství Ježíšova života. Je staletími osvědčeným a doporučeným prostředkem **křesťanské spirituality** a vede k přemýšlení o nejdůležitějších událostech evangelia.

V holandském katechismu, krátce po koncilu, se o této rozjímavé modlitbě píše: „Slova růžence jsou tak krásná a tak libozvučná, že darují čtvrt hodinu času, ve kterém může být člověk v tichu, samotě a pravdě před Bohem a s Bohem.“ A protestantský teolog Karl Barth, když přemítá o mariánské zbožnosti katolických křesťanů, uvádí: „Mnozí dnes považují úctu k Matce Boží, Panně Marii za jakýsi druh překonané zbožnosti a i jako překážku pro jednotu křesťanů. Kde však jde o opomíjení Mariina ‚budou mě blahoslavit všechna pokolení‘, tam to neodpovídá biblickému poselství. Katolická církev a mnohem víc církve východní mohou darovat křesťanstvu posvátnou ikonu Matky Boží a její chvalo zpěv jdoucí všemi pokoleními v původní zbožnosti.“

Zbožný Muslim vzývá Alláha v devadesáti devíti jménech jako „milosrdný, dobrotivý, svatý, nekonečný, všemohoucí“. Východní náboženství znají tzv. modlitební šňůrky k vzývání Višny. Zbožný Hindu opakuje bez přestání svou posvátnou formuli. Velcí učitelé duchovního života ji opakují celý den a to, i když jsou na cestách. My, křesťané, nemůžeme bez povšimnutí přejít tyto formy zbožnosti. I náš náboženský život potřebuje kontinuitu, originalitu a pravdivost.

Potřebujeme i chvíle věrného a vytrvalého setrvávání v modlitbě. Opakované vyslovování modlitby Zdrávas Maria pomáhá hlouběji proniknout do tajemství pravd víry. Nejde o to, aby se při růženci

myslelo na každé slovo. Můžeme myslet na potřeby svého života, na události, kterými žije svět, v němž tolik lidí trpí. Můžeme myslet i na souseda, který umírá, na manžele, kteří procházejí těžkostmi společného života, na ty, kdo se ocitají v pochybnostech o smyslu života a svého povolání. Můžeme do rozjímání o tajemství Ježíšova života vložit všechno, co tvoří dějiny našeho neklidného světa a co patří k odpovědnosti těch, kteří mají odpovědnost za náš stát. Je toho tolik, zač se dá prosit v modlitbě růžence. Člověk se přitom neunaví. Roste v něm vědomí sounáležitosti s ostatními a odpovědnosti za to, co se děje kolem nás, v mezilidských vztazích i v našem vlastním srdci a životě.

S Marií ke Kristu, tím je vysloveno poslední a nejhlubší odůvodnění modlitby růžence. Náš pohled i srdce se pozdvihuje k Matce Páně. Když ji poznáme jako tu, která je „plná milosti“ a která se za nás přimlouvá „nyní i v hodinu naší smrti“, naše modlitba vyústí ve chvalozpěv Boží velikosti, Boží dobroty a Božího slitování.

Křesťanská spiritualita má co nabídnout dnešnímu člověku a to nejen k přemýšlení. Zná mnoho prostředků, kterými, člověk nachází sám sebe v kráse a pravdě svého lidství. Má k dispozici v tradici Církve mnoho darů, které mají základ v Bohu. On zůstává Bohem i dnes a nešetří svou dobrotou, láskou a svým slovem, které obohacuje a zušlechťuje lidské srdce.

Naše doba má mnoho předností, kterými se právem můžeme honosit. Má i své slabiny. Ty v nás ochuzují radost ze života a z toho, co jsme a máme. To také v člověku s vymoženostmi moderních civilizací ochromuje vnímavost pro pravdu a spravedlnost a připravuje velké starosti. I ztráta nadějí pro budoucnost a pocity prázdnoty jsou daní za nedostatek smyslu pro duchovní hodnoty. Modlitba růžence staví člověka před tajemství Božího díla s člověkem. Vede k pokoji srdce, harmonii myslí i ducha s konkrétními nadějemi do budoucna. Jejich naplnění garantuje Bůh svou mocí a láskou.

Capelinha předána věřícím k jejich duchovnímu růstu

V sobotu 2. září zaplnili poutníci areál koclířovského kláštera, ve kterém sídlí Českomoravská Fatima, aby byli svědky předání přesné **kopie fatimské kaple**, stojící v Portugalsku, zástupcům biskupských konferencí střední a východní Evropy a potažmo všem lidem.

Mezi biskupy a hosty shromážděnými u obětního stolu, který během slavnostní bohoslužby posvětil kardinál Dominik Duka, nechyběl ani královéhradecký biskup Jan Vokál a pomocný biskup Josef Kajnek. „V našem národním centru Světového apoštolátu Fatimy v Koclířově, máme nyní zblízka novou a další možnost, nechat se oslovit Mariiným hlasem a strhujícím příkladem svatých pasáček z Fatimy. Kéž by toto místo probouzelo v příchodích poutníků úctu k Matce Boží a lásku ke Kristu Pánu. Kéž by nás utvrzovalo v modlitbě svatého Růžence, v oddanosti Církvi a Eucharistii“, řekl na úvod slavnosti královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál.

Hlavním celebrantem a také tím, kdo novou kapli v Koclířově požehnal, byl kardinál Dominik Duka. „Je opravdu obdivuhodné, jak krásné a zároveň prosté je toto místo v Koclířově. Je to další Fatima. V Portugalsku mají Cova da Iria, my máme Cova da Koclířov“, řekl ve své homilii apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo a pokračoval: „Cítím se zde jako doma, protože s fatimským poselstvím je spojený celý můj život. Panna Maria k nám ve Fatimě přišla ve vši prostotě, přijměme ji se stejnou prostotou a upřímností. Fatima je bezpochyby neproroktější zjevení naší doby, jde o hlavní zjevení Panny Marie, když třem pasáčkům řekla, aby se denně modlili růženec, který přinese světu mír a konec války. Požádala je, aby se modlili za obrácení Ruska. Považujeme naši Nejsvětější Matku za novou Matku všech lidí žijících v rádu milosti jako adoptované Boží děti. Ona

je naší matkou a Královnou v nové Boží rodině. Stejně jako apoštol Jan musíme přijmout Pannu Marii do svých domovů, do svých srdcí, musíme ji ukázat tam, kde každý den pracujeme, musíme ji představit svým přátelům, musíme ji přijmout za svou. Ona nás na oplátku obejmě, ukáže nás Božímu Synu a doporučí, abychom udělali vše, cokoli nám On řekne. Pak bude Kristus v našich životech konat zázraky“.

Už v pátek 1. 9. byl v Českomoravské Fatimě v Koclířově v předvečer inaugurace Capelinhy střední a východní Evropy

☛ Papežský nuncius ochotně pomohl do kopce s invalidním vozíkem

požehnan svatostánek kaple, při kterém byl do interiéru vložen pamětní tubus, obsahující kromě projektové dokumentace celé stavby kaple, také podpisy delegátů ze 13 zemí střední a východní Evropy, včetně podpisů osobností, které přijaly nad kapli duchovní záštitu. Tubus obsahuje i růženec, zázračnou medailku, hnědý karmelský škapulíř a pamětní placku se šátkem připomínající událost a datum inaugurace Capelinhy. Součástí tubusu je rovněž vyobrazení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze se symbolickými třemi kamínky, které byly odsekнутy z kamene při tesání sochy Panny Marie Immaculaty na Mariánském sloupu.

Do tubusu byl vložen rovněž dokument se záštitou předsedy vlády České republiky Petra Fialy. „Českomoravská Fatima už přes čtvrt století propaguje mariánskou zbožnost a věřícím v českých zemích předává poselství fatimského zjevení, poselství míru a pokání. Lidem z Apoštolátu Fatimy v České republice patří můj velký obdiv. Během krátké doby se podařilo přeměnit zanedbané a spirituálně opuštěné místo na sympatické duchovní centrum, které zve k modlitbě, meditaci i prostému odpočinku tisíce poutníků. Toto místo se může pyšnit staletou historií, ale o to větší radost mám z toho, jak živé a otevřené společenství se v tomto koutě na pomezí Čech a Moravy podařilo vybudovat, s jakou oddaností tu denně sloužíte Bohu a Panně Marii, jak pestrý duchovní a vzdělávací program tu nabízíte a jak se dokonce podařilo postupně zachránit

Ⓛ Inaugurační bohoslužbu celebrouval kardinál Dominik Duka spolu s dalšími biskupy a kněžími

Ⓛ Věřící zaplnili stráž v areálu koclířovského kláštera

i církevní dědictví v okolí“, napsal předseda vlády Petr Fiala ve svém dopise do Koclířova, kde dále dodává, že otevření a požehnání Capelinhy se určitě stane dalším významným krokem, který posílí význam Koclířova i v mezinárodním měřítku. *„Motto Fatimského apoštolátu je Modlitba sjednocuje svět. A já se modlím za to, aby fatimské poselství v těchto tragických časech přispělo k obnovení míru v celé Evropě a k duchovnímu propojení všech křesťanů“*, přiznává své vnitřní rozpoložení Petr Fiala.

Za několikaletou realizaci vzniku kopie kaple v Cova da Iria stojí koclířovský tým pod vedením Mons. Pavla Dokládala, který s humorem jemu vlastním v sobotu řekl: *„Na popud tehdejšího královéhradeckého biskupa Dominika Duky, který zde před dvaceti lety požehnal Memoriál Fatimy a který mi tehdy řekl, že tady musí být Fatima, že tady v Koclířově musím dělat pro Fatimu. Tak dělám pro Fatimu. Myslel jsem si před tím, že budu opravovat v klášteře v Koclířově okna.“*

Podle současné národní prezidentky Fatimského apoštolátu v ČR Hany Františkové je nová malá kaple – Capelinha v Koclířově místem, kde se může každý setkat s Bohem skrytým v daru Eucharistie, v blízkosti Panny Marie a také přijmout pozvání ke každodenní modlitbě svatého růžence, smírnému svatému přijímání pět po sobě jdoucích prvních sobot v měsíci či k odčiňování hříchů, urážek a lhostejností,

k modlitbám za Svatého otce, za Církev i dar míru ve světě.

77 Capelinha v Koclířově je místem, kde se může každý setkat s Bohem skrytým v daru Eucharistie, v blízkosti Panny Marie...

Na sympozium a sobotní slavnost zavítal do Koclířova také mezinárodní ředitel Světového apoštolátu Fatimy Américo Pablo López-Ortiz, který sdělil, že přesná kopie Capelinhy je posvátným místem, jež v autoritě Církve pečuje o věřící, na místě určené k poutním aktivitám a nabízí kult specifické úcty, které ona žádá a také příležitost, získat ty samé milosti a milosrdenství, kterými jsou lidé obdarováni přímo v Sanktuáriu Naší Paní ve Fatimě v Portugalsku. Podle Prof. América Pabla López-Ortize by každý region Světového apoštolátu Fatimy měl mít takovou přesnou repliku k šíření úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie ve světě, což je jedna z podmínek daných Pannou Marií z Fatimy, jako nástroj k dosažení světového míru.

Koclířovská sobotní slavnost byla svátkem pro všechny dárce a podporovatele, díky nimž se podařilo takové dílo

uskutečnit. Jedním z významných donátorů je i ředitel CK Avetour Jiří Chválek, pro něhož, jak sám říká, je rozhodnutí, které učinil ve prospěch Panny Marie, tím nejskvělejším počinem jeho života.

Více než tisíc poutníků společně prožilo v Koclířově sounáležitost ve společenství s Matkou Boží, jejíž jméno zaznělo během celého víkendu nespočetněkrát. *„Setkáváme se při této příležitosti, abychom modlitbou a s růžencem v ruce bojovali proti zlu, protože modlitba nezabíjí, modlitba neutiskuje, modlitba dělá z člověka – tedy z muže a ženy – bytost podobnou Bohu, bytost schopnou lásky. Fatima nám připomíná, že člověk schopný lásky, člověk schopný bránit svoji svobodu, musí vyrůst v rodině, kde pozná co znamená mít rád, co znamená být člověkem. Kéž si vždy, když vejdemo pod střechu této Capelinhy, uvědomíme, co nám dávala Panna Maria“*, řekl závěrem slavnostní inaugurační bohoslužby kardinál Dominik Duka.

Klášteř v Koclířově u Svitav, dnes areál Fatimského apoštolátu v České republice patřil původně redemptoristům. Později se areálu vzdali, předali ho Školským sestrám sv. Františka. Za komunismu byl koclířovský klášter místem, kam byly internovány sestry z různých řádů. Když po listopadu 1989 dostaly františkánky svůj majetek zpět, přenechaly klášter Fatimskému apoštolátu.

Někdy jsem nevěřícím Tomášem

Sedmdesát let života oslavil v srpnu **Mons. Pavel Rousek**, který se významně věnoval práci s mládeží. Nechali jsme ho ohlédnout za svým životem.

„Kdy vás Bůh oslovil s nabídkou povolání ke kněžství?“

Bylo to v partě mladých ve farnosti, na faře, kde jsem prožíval domov a přijetí, kde jsem se učil pracovat s dětmi a mládeží, uprostřed hezkého a čistého vztahu s děvčetem. Bylo mi jasné, že to, co jsem zakusil ve společenství mládeže, si nemůžu nechat pro sebe. Nikdy jsem o povolání ke kněžství nepochyboval, vnímám to jako velký dar i uprostřed křehkosti a nedostatků.

„Vzpomenete si někdy na čas v semináři?“

Byla dobrá parta, učili jsme se přirozeně ohleduplnosti a spolupráci. Těžké však pro mě bylo odejít po druhém ročníku na vojenskou základní službu. Postupně jsem přijal realitu vojenského prostředí, měl skvělé kamarády, a naučil jsem se přijímat těžkosti a protivenství. Vrátil jsem se po dvou letech do semináře s velkou vděčností a s touhou pokračovat.

„Založil jste Diecézní centrum života mládeže Vesmír.“

Inspirací mi byl pilotní projekt tzv. Příchovické fary, kde se už za totality zrodil model života, byl vzorem pro další domy pro mládež, které vznikly v 90. letech postupně ve všech diecézích. Vždy jde o stabilní tým mladých lidí s knězem, který celoročně vytváří prostředí přijetí pro mládež, v případě Vesmíru i pro rodiny. Věděl jsem tedy od začátku, že je podstatné snažit se vědomě žít podle Evangelia, být domovem a místem společenství. Když se podařilo něco z toho uskutečnit, vždy jsem byl svědkem nových rozhodnutí, touhy pro lepším životě. Sám jsem

Střípky ze svého života popsal Mons. Pavel Rousek ve své publikaci Doteky

jako mladý prožil víru se svými vrstevníky, a vím, jak to bylo pro mne nosné. Něco z toho mládež může na Vesmíru prožít a já jsem byl vždy šťastný, že jsem toho mohl být svědkem.

„Jak prožíváte svůj seniorský čas?“

Jsem „firemním“ knězem pro Charitu v diecézi, mám na starost nemocniční kaplany a mám farnost. Zatím jsem zdravý, a tak se snažím být užitečný. Často si vzpomenu na biskupa Karla Otčenáška, který ve svých sedmdesáti letech nastoupil do královéhradecké diecéze, a pustil se do obnovy života v diecézi a podařilo se mu vybudovat veliké dílo.

„Co vám v poslední době udělalo radost?“

Na začátku července jsem se zúčastnil duchovní obnovy pro rodiny a před

několika dny, v době, kdy mladí lidé byli na světovém setkání mládeže v Portugalsku, jsem měl možnost prožít dva týdny s rodinami na Vesmíru. Viděl jsem lidi, kteří jsou nadějí a jistotou pro naši společnost. Bylo to pro mne nádherné pohazení v době, kdy zákonodárci nesmyslně přemýšlí, jak předefinovat manželství a rodinu.

„Proměnila se vaše víra během života?“

To je otázka na tělo. S vírou je to u mne dost dramatické. Nikdy nebudu asi hotový. Jsem někdy nevěřícím Tomášem, když vidím tolik trápení, tolik zla ve světě. Ale pak zakusím něco krásného, láskyplného a svět se zase rozjasní. Je potřeba vidět všechno v Bohu a milovat za všech okolností. V tom je jistota mé víry.

Pavel J. Sršeň

Přibyslav ocenila svého kněze

P. Pavel Sandtner převzal 8. září Cenu města Přibyslavi. Ocenění, které město v okrese Havlíčkův Brod každoročně uděluje čtyřem občanům, se tak poprvé dostalo do rukou kněze.

„Zcela zaplněný divadelní sál v šest hodin večer s pochopením počkal až farář v kostele Narození sv. Jana Křtitele doslouží páteční podvečerní bohoslužbu a přijde pro mimořádné ocenění. Cenu města, skleněnou plastiku z ateliéru umělecké sklárny Valner Glass, Pavlu Sandtnerovi předal starosta Přibyslavi Martin Kamarád s odůvodněním, že samospráva města si vysoce váží nejen duchovního působení kněze, ale také jeho přínosu pro občanskou pospolitost prostřednictvím kultury“, sdělil důvody k ocenění kronikář města Ivo Havlík a dodal, že stará farní stodola s hliněným mlatem se proměnila v druhý, originální „dům kultury“. Pořádají se v ní koncerty a výstavy, scházejí se v ní skauti. Po napadení Ukrajiny Ruskem na faře střechu nad hlavou našla pětičlenná rodina zraněného obránce vlasti.

Dalším důvodem k udělení ceny Města Přibyslavi se stalo návrší nad řekou Sázavou, kde z podnětu P. Pavla Sandtnera vznikla nová krajinná dominanta, kovaná křížová cesta.

Slavnostnímu okamžiku byla přítomna maminka Pavla Sandtnera, psychologka PhDr. Irena Lesová, která působí i v Charitě ve Vlašimi.

Cenu města současně převzali dobrovolní hasiči Jiří Pátek a Josef Sobotka a trenér stolních tenistů Vladimír Dolák.

Pavel J. Sršeň)

(P. Pavlovi Sandtnerovi předal Cenu města Přibyslavi starosta Martin Kamarád; foto: Ivo Havlík

(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

B.Rörtgenová, T. Prell

Odpověď je v tobě

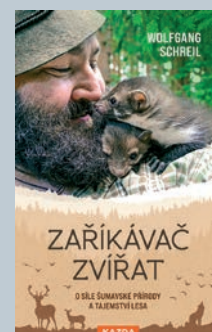
100 neotřelých otázek, které ti ukážou, kým doopravdy jsi

Zkuste si odpovědět na 100 překvapivých a velmi otevřených otázek, které vám otevřou nové obzory. Kdo se správně ptá, dostává i správné odpovědi a může se pak v životě lépe rozhodovat. Vydejte se s námi na vzrušující cestu sebeobjevování, na cestu k větší svobodě a životní spokojenosti. *Váz., 192 str., 369 Kč*

Wolfgang Schreil

Zařikávač zvířat

Nechte se okouzlit poutavými zajímavostmi ze života zvířat a jejich fotografiemi. Autor do nich vložil hluboké znalosti o všem, co roste a žije v lese včetně poznání, že největší dary přírody se nám odhalují samy, pokud si na ně uděláme čas. Jeho příběhy o životě v lese jsou nesmírně překvapivým a dobrodružným zážitkem. *Váz., 240 str., 449 Kč*

Škroupův rukopis písně Kde domov můj

František Škroup na dobové fotografii

Kde domov můj

222 let uplynulo letos od narození skladatele české hymny **Františka Škroupa**. Na svět přišel 3. června 1801 v Osicích u Hradce Králové.

Škroupův dům v Osicích, občas omylem označovaný jako jeho rodný, se nalézá u křižovatky silnice od Syrovátky, Lhoty pod Libčany a Starých Ždánic. O tom ale později. Zmíníme i další místa v naší diecézi, s nimiž jsou spojeny osudy kantorsko-muzikantské rodiny Škroupů.

Příběh Františka Škroupa se stal životním tématem pro profesorku Zdenu Zvěřinovou, historičku a muzikoložku. Osud tomu chtěl, že právě jeho rodné Osice poskytl její rodině azyl v době, kdy být živnostníkem se trestalo. Že František Jan Škroup byl český hudební skladatel a dirigent, který složil hudbu k české hymně, ví snad každé dítě školou povinné.

„František byl dítě Dominika Škroupa, který byl v první polovině 19. století v Osicích řídicím učitelem. Synek, o něco mladší než jeho bratr Václav, přerostl rámeček svých předků,“ vyprávěla mně před časem profesorka Zdena Zvěřinová. To nebyl s vesnickou kutálkou hrající kantor, i když měl bohaté zázemí na kůru osického kostela Nanebevzetí Panny Marie, ale talentovaný chlapec, který se stal od útlého věku českým hudebním buditelem. Rodinou byl veden k poslušnosti a zodpovědnosti za sebe sama, a tím tedy i za

členy svého rodu. Byl velice zbožný. Měl v sobě Boha, úctu, pokoru. Jeho osický mecenáš, velice kultivovaný a vzdělaný děkan Ignác Kuchynka, záhy pochopil, že mezi venkovskou chasou žije Bohem nadané dítě. Naléhal proto na otce Dominika, aby ho nenechal hudebně zakrhnět.

77 Bedřich Smetana, když ho Jan Neruda požádal, aby složil něco lepšího, namítl, že sotva se stavět proti písni, kterou lid sám za svou hymnu povznesl.

Existuje záznam události, která se v Osicích odehrála o pouti v roce 1808, Františkovi bylo tehdy sedm let. Děkan Kuchynka uspořádal pro místní panstvo, mezi kterým byl i pardubický krajský hejtman, ve farní jídelně hostinu. Houdící společnost byla obdařena tzv. stolní hudbou. Kdo jiný se v Osicích o produkci mohl postarat než řídicí učitel Dominik Škroup se svými žáčky. V popředí stál malý František, který písal flétnu, to byl

jeho nejoblíbenější nástroj. Krajský hejtman i pan děkan pochopili, že jsou svědky něčeho mimořádného, a událost patrně nasměrovala mladíkům další osud. František byl už páté dítě, kantorská rodina si nemohla dovolit vydržovat chlapce na studiích, tím spíše v Praze. O to se postaral hudbymilovný kněz – v letech 1812–1813 byl malý muzikus vokalistou ve sboru u kapucínů v pražské Loretě a v Týnském chrámu. Děkan Ignác Kuchynka sledoval i jeho další vývoj. Nemohl si nevšimnout, že František nabyl brzy intelektuální převahy mezi zpěváčky a začali si ho všimát přední představitelé tehdejšího pražského hudebního světa, převážně sbormistři a lidé, kteří se věnovali sakrální hudbě. V listopadu 1814 ovšem děkan Kuchynka umírá a otec Dominik řeší vzniklou situaci prakticky. Dojede pro syna do Prahy a přiveze ho do Osic s tím, že se stane jeho učitelským pomocníkem, jak bylo tehdy na vesnických jednotřídkách zvyklostí. Hlavní školu měl našťastí v té době už dokončenou, takže mohl přejít na gymnázium. Rodina se uskrovnila a Františkovi dopřála další vzdělávání na biskupském gymnáziu v Hradci Králové. Mělo v té době ohromný zvuk, působili tam velmi vzdělaní pedagogové. Jeho třídím profesorem byl Václav Kliment Klicpera.

Roku 1819 odjel František Škroup do Prahy, kde na pražské univerzitě studoval filozofii a posléze práva. Na studium si vydělával vyučováním hudbě a zpěvu, a jako barytonista vypomáhal ve sboru Stavovského divadla. Studia nedokončil, protože převážily jeho hudební a divadelní zájmy a společenské styky. Roku 1822 dostal do ruky dirigentskou taktovku ve Stavovském divadle. Bylo mu 21 let! Byl šťastný, že může to, co umí, čím žije, uvádět na světlo Boží.

Pro český národ se usilovně snažil vytvořit, když už ne operu, alespoň zpěvohru. Bytostně toužil povznést český národ, odstranit z repertoáru divadel frašky převážně německého původu. První pokus byl Dráteník na libreto přítele z univerzitních studií Josefa Krasoslava Chmelenského. První česká opera byla poprvé provedena ve Stavovském divadle 2. února 1826. Povzbuzen jejím úspěchem začal komponovat další opery na Chmelenského české texty, ty ale už nedosáhly takového úspěchu. Škroup proto navázal spolupráci s Josefem Kajetánem Tylem. Tak vznikla Fidlovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka. Při premiéře 21. prosince 1834 v ní poprvé zazněla píseň slepého šumaře Mareše, která se později stala českou národní hymnou. Jediný autor životopisu Františka Škroupa, už nežijící profesor Josef Plavec, rodák z Heřmanova Městce, zaznamenal, že v době po premiéře si ji pískali poslíčci s krosnami

pečiva v pražských ulicích, podobě jako před půl stoletím árie z Mozartovy Figarovy svatby. Původně romantická píseň Kde domov můj triumfovala.

Škroupův dům byl postaven v Osicích ze sbírky občanů jako hold místnímu rodákovi Františku Janu Škroupovi v roce 1928 u příležitosti 10. výročí vzniku samostatného Československa.

Pražské Stavovské divadlo převzal v roce 1834 Johann August Stöger, rakouský divadelní ředitel a tenorista. Talentovaným Františkem Škroupem a jeho schopnostmi se cítil ohrožený. Pro vzájemné neshody byl dirigent v roce 1857, po více než 30 letech působení, ze Stavovského divadla propuštěn a penzionován. Bylo mu 56 let, měl děti, rodinu. Otevřel si pěveckou školu, byl i ředitelem Žofínské akademie. V roce 1860 přijal místo kapelníka u německé opery v nizozemském Rotterdamu. Po necelých dvou letech tam 7. února 1862 zemřel. „Pohřben je na rotterdamském hřbitově *Algemene Begraafplaats*

Crooswijk,” konstatovala profesorka Zdena Zvěřinová.

Už zmíněná budova osické fary, ve které poprvé „koncertoval“ malý František, stojí v bývalé zahradě na násvi severovýchodně od kostela. V prvním patře fary se dochovaly pozdně klasicistní malby. S osudy rodiny jsou spojena i další místa v naší diecézi. Vyprávíme se proto na Chrudimsko, do městyse Včelákov.

Ve včelákovské škole, založené roku 1734, učil Jan, dědeček skladatele Františka Škroupa. Byl druhým učitelem v tehdy dřevěné škole s jednou místností k vyučování.

Jan Škroup se narodil roku 1739 v Řesotkách. Bylo mu 23 let, když byl ve včelákovském kostele sv. Maří Magdalény v roce 1762 oddán s Annou, dcerou Tomáše Šmahela, mlynáře z nového mlýna v nedalekém Tisovci. Ve dvanáctiletém manželství se narodilo 7 dětí. Otcem Františka Škroupa byl Dominik, který se narodil jako třetí 2. srpna 1766. Jan Škroup zemřel ve Včelákově začátkem ledna 1774 (ve věku 35 let) a byl tam pochován. Vdova se po jeho smrti znovu provdala a Dominika si vzal na vychování jeho strýc František, kantor ve Vejvanovicích, který mu umožnil vystudovat Učitelství v Pardubicích. Stal se učitelem v Libišanech, kde se oženil s Annou

Ⓛ Busta autora české hymny

Ⓛ Škroupův dům, ve kterém se však nenarodil

(Knižní tipy

Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

Max Kašparů

Blázinec je před branou

Renomovaný psychiatr, pedagog, duchovní a esperantista se ohlíží za svou padesátiletou psychiatrickou praxí. Kniha je protkána humornými i méně veselými příběhy z autorova života. Dvojitá role psychiatra a duchovního zprostředkovává čtenářům jedinečný pohled na svět. *Váz., 224 str., 349 Kč*

Jan Graubner

Zbožnost je užitečná ke všemu

Pražský arcibiskup Jan Graubner podává svědectví o tom, co prožíval na těle i na duchu během svého zápasu s nemocí COVID-19. Kdy nejvíce pocítil svá omezení? A jak se ho v nejhlubší krizi dotýkal Bůh? To jej přivádí k úvahám o základech duchovního života. *Brož., 112 str., 149 Kč*

Langrovou. Později působil 30 let jako kantor ve škole v Osicích a jeho pátým dítětem byl František Škroup. Mladším bratrem Františka byl Jan Nepomuk Škroup (1811–1892), hudební skladatel, od roku 1845 sbormistr při metropolitním chrámu sv. Víta v Praze.

Komponoval nejčastěji chrámovou hudbu. Napsal na 20 latinských mší, Te Deum, Requiem a mnoho drobnějších skladeb. Komponoval i kostelní písně, litanie a pastorely. Z jeho díla zůstala živá spíše světská hudba – Koncert pro lesní roh B-dur a Koncert pro flétnu a orchestr G-dur. Rukopisy jeho skladeb jsou uloženy v muzeích v Pardubicích a v Přelouči. Některé opisy také v Praze. Kolekci předmětů z osobní pozůstalosti darovala vnučka Berta Škroupová roku 1934 Národnímu muzeu (dnes České muzeum hudby).

” Zpátky ke Škroupovu domu, postavenému v Osicích ze sbírky občanů jako hold místnímu rodákovi Františku Janu Škroupovi v roce 1928 u příležitosti 10. výročí vzniku samostatného Československa.

Na stavební plán domu, do něhož měly být pojata byty pro učitele a domovníka, čítárna, knihovna, místnost pro Škroupovo muzeum, divadelní sál se stálým jevištěm, využívaný zároveň jako tělocvična pro Sokol a školní děti, byla vyspána soutěž. Komise architektů pod předsednictvím arch. Josefa Gočára vybrala ze 13 projektů návrh architekta Pavla Smetany z Prahy. Pozemek pro stavbu poskytla obec, stavby se ujal Čeněk Puhlovský z Praskačky. Její základy byly položeny v polovině března 1928. Původně stanovený termín ukončení 1. srpna 1928 nebylo možné dodržet s ohledem na jarní práce, které zpomalovaly zásobování pískem. Proto se původní termín otevření posunul z 15. srpna, kdy se koná osická pouť, na 26. srpen 1928. Slavnostní otevření bylo velkolepé, za účasti asi tři tisíc lidí vystupovaly špičky tehdejšího politického a uměleckého života. Okolí Škroupova domu upravili svépomocí občané. Později byl do areálu umístěn památník obětem 1. světové války s vyznačením jmen padlých. Další významnou akcí byla

(Pamětní medaile věnovaná české hymně

23. září 1934 oslava stého výročí vzniku písně „Kde domov můj”. Škroupův dům byl plně využíván, divadelní spolek Škroup v něm působil dokonce během 2. světové války. V pozdější době bylo v sále zřízeno kino, které ale se vzrůstající oblibou televize přestalo v roce 1966 promítat. Pravidelné byly oslavy s názvem Škroupovy Osice. Po zániku kina sál používala škola jako tělocvična, která jí chyběla. Bývalá obytná část se změnila na knihovnu a holičství, přizemí krátce sloužilo jako klubovna mládeže. Stále horší stav vedl k postupnému vyklízení objektu. V rozpočtu střediskové obce Lhota pod Libčany se nenašly peníze pro jeho záchranu. Propadnutí střechy v roce 1988 si vynutilo opravu, která objekt poněkud stabilizovala. V přízemí byla tehdy zřízena pošta, v současnosti pro nevyhovující podmínky přestěhovaná do budovy obecního úřadu.

” Veškeré snahy o záchranu Škroupova domu zatím vyzněly do ztracena. Chátrající objekt, který vznikl jako doklad vlasteneckého nadšení v době první republiky, se na jaře 2018 rozhodl převzít od obce do svého vlastnictví Královéhradecký kraj a postarat se o jeho rekonstrukci, aby po rekonstrukci mohl znovu sloužit společensko-kulturnímu účelům. Původní plány narušila koronavirová pandemie a původní předpoklad nákladů se několikrát násobně navýšil.

„V březnu letošního roku se do Osic vydal hejtman Královéhradeckého kraje Martin

Červíček společně s radními pro majetek a regionální rozvoj, aby se starostou Osic Stanislavem Bydžovským a dalšími představiteli obce jednali o možnostech obou stran,“ uvedl mluvčí Dan Lechmann. „Když kraj před pěti lety Škroupův dům od Osic převzal, byla hlavní myšlenkou záchrana této nemovitosti odkazující na významného rodáka Františka Škroupa. S ohledem na obtížné hledání smysluplného využití jsme se rozhodli oslovit kromě kulturních institucí v regionu také místní akční skupinu Hradecký venkov, která by zde mohla prostory zčásti využívat, zčásti by mohl dům sloužit i místní základní a mateřské škole. Na stole je ale také možnost, že by zde Osice s pomocí kraje vybudovaly obecní dům, který by sloužil především pro lokální účely této půltisícové obce v blízkosti Hradce Králové. V tuto chvíli zůstává příběh Škroupova domu otevřený a vedení kraje bude společně s obcí jednat o dalších možnostech, které by pomohly k jeho záchraně,“ informoval po jednání hejtman Martin Červíček.

Začátkem srpna projednala rada kraje revokaci usnesení zastupitelstva z roku 2018 o darování nemovitosti kraji. Z darovací smlouvy totiž vyplývalo, že pokud do pěti let ode dne podpisu smlouvy Královéhradecký kraj prokazatelně nezahájí stavební práce na rekonstrukci budovy Škroupova domu, má obec Osice možnost požádat o jeho navrácení. Obec tedy bude moci požádat o vrácení Škroupova domu počínaje rokem 2024.

Na rekonstrukci Škroupova domu nechal kraj vypracovat projektovou dokumentaci ve stupni pro stavební povolení. Stavební povolení nabylo právní moci k 12. 1. 2022. S ohledem na shora popsanou situaci vedli zástupci kraje jednání s představiteli obce Osice. Výsledkem je shoda na možném budoucím využití objektu Škroupova domu pro potřeby obce Osice.

Kraj nechá dopracovat projektovou dokumentaci na rekonstrukci daného objektu do stupně pro provedení stavby. V rámci projektování budou zohledňovány v maximálním možném rozsahu požadavky obce Osice na provedení potřebných úprav. Po dokončení projektové

přípravy budou práva k projektové dokumentaci postoupena bezúplatně obci Osice, současně dojde k vrácení darovaných nemovitostí obci.

Se Škroupovým domem se to má tak. Budova sice odkazuje na slavného rodáka, ten se ale jako synek pana řídícího narodil v osické škole.

Více než dům je se Škroupovým životem spojena barokní osická fara z poloviny 18. století, která je od roku 1958 kulturní památkou. Právě tam, v jídelně v prvním patře, poprvé koncertoval malý flétnista. Dnes je tam Památník Františka Škroupa a jeho rodiny. Návštěvní doba není pevně stanovena, a tak si zájemci o prohlídku musí termín předem dohodnout na obecním úřadě. Fara stojí naproti rodné škole a kostelu se hřbitovem, na kterém je udržován rodinný hrob.

A závěrem ještě zajímavé zjištění profesorky Zdeny Zvěřinové. Mimochodem jediné žijící škroupoložky u nás, pokračují v práci profesora Josefa Plavce.

Píseň slepého houslisty Mareše z frašky Fidlovačka vyvolala už v době svého vzniku vedle nadšení i kritiku. Výhrady k ní měli Jan Neruda, T. G. Masaryk, Antonín Švehla, Leoš Janáček, Bohuslav Martinů, Ferdinand Peroutka. Mezi zastánce hymny patřili například Josef Pekař, Otakar Hostinský nebo František Kožík. Ten o ní a jejích autorech napsal knihu Píseň nejdražší, která vyšla v roce 1986.

Nadšený nebyl ani Bedřich Smetana, ale když ho Jan Neruda požádal, aby složil něco lepšího, namítl, že sotva se stavět proti písni, kterou lid sám za svou hymnu povznesl. Za Smetanou se vydal i básník Vítězslav Hálek. Vyslovil tenkrát přání, aby poskytl fragment ze svých Braniborů v Čechách. I jeho Bedřich Smetana odmítl. „Nikolivěk, Češi sami už si zvolili, to bych nepřenesl přes své lidské svědomí“, uvedl podle profesorky Zdeny Zvěřinové na adresu osického rodáka, Bohem nadaného Františka Škroupa.

Eva Zálešáková)

Knížní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Zdeněk Jančařík

Čerstvá voda pro duši

Salesián Zdeněk Jančařík originálním způsobem rozvíjí žánr „příběhů pro duši“. Na malé ploše zachycuje v krátkých příbězích či anekdotách moudrost a nadhled křesťanské spirituality, dává podněty k osobnímu rozjímání a nabízí impulzy pro duchovní život vedený v současném světě se všemi jeho aspekty. Brož., 88 str., 159 Kč

Rostislav Honus

Kdo jsem a co tady dělám?

Průvodce praktickou sebezkušeností

Kniha nabízí praktické techniky, které pomáhají strukturovaně přemýšlet o důležitých otázkách života. Seznámí s praktickými myšlenkami existenciální filozofie a psychologie. Kniha je určena pro všechny zájemce o sebezpoznání i pro psychology, kouče, lektory, terapeuty či sociální pracovníky. Brož., 136 str., 269 Kč

Diecézní centrum pro seniory**Tradice, která nese své plody**

Pobyt pro prarodiče s vnoučaty, to je tradice, ale především výborný nápad. Letošní už 18. ročník hostilo Marianum v Janských Lázních ve dnech 19. – 26. srpna.

Na začátku byla myšlenka připravit pohodový týden pro babičky (samozřejmě i dědečky), aby si svých vnoučat mohli užít beze všech starostí. Vezmou-li je s sebou na chatu či chalupu, babička se nehne od plotny, dědeček chystá dřevo na táborák a vůbec dělá všechno potřebné. V Marianu je všechno jinak. Dost času na všechno a pro všechny. Postaráno je o malé i velké, a ti se potom mohou o to více věnovat sami sobě.

Účastníci pobytu se už roky znají, mnozí jezdí do Janských Lázní opakovaně. Těší se na sebe dospělí i děti. Letošní pobyt

byl výjimečný především díky báječnému počasí. Zatímco loni jim dost dnů ukazoval vládce hor spíše svoji zachmuřenou tvář, letos si sluníčka užili do sytosti. A také bohatého programu, připraveného Diecézním centrem pro seniory.

Budovu diecézního střediska Marianum, jen kousek od lázeňského centra, postavil v letech 1904–1905 úspěšný pražský podnikatel jako domov pro staré kněze. Tomuto účelu ovšem nikdy nesloužila. V 50. letech se stala domovem vincentek. V Janských Lázních poskytovaly sestry levné ubytování. Vyhlášené prý byly jejich snídaně a saláty, na které do Mariana chodívali s oblibou lázeňští hosté.

Kostel sv. Jana Křtitele v Janských Lázních stojí při cestě z Mariana k náměstí. Postavený byl v letech 1882–1885. Novogotická stavba připomíná kostely na anglickém venkově. Loďi presbytář mají novogotické trémové stropy, hlavní oltář nese obraz sv. Jana Křtitele. Mariánský oltář na epistolní straně (z pohledu od vchodu napravo) má podobu novogotické archy. Jeho protějškem je socha Božského srdce Páně. Na kruchtě jsou rovněž novogotické varhany.

Zajímavostí je oltářní obraz, jehož autorem je akad. malíř Adolf Liebscher, autor známé Valašské Madony na Radhošti. Sám sebe malíř zobrazil jako nemocného poutníka, který se lačně dotýká Janského pramene a prosí, aby mu Bůh na přímluvu sv. Jana dal zdraví duše a těla. Od roku 1993 je kostel s bezbariérovým přístupem kulturní památkou. V roce 2005 byl povýšen na farní (dříve byl filiálkou farnosti Svoboda nad Úpou). Setkání s P. Petrem Boháčem, který spravuje ŘKF Trutnov-Horní Staré Město, bylo i letos pro účastníky pobytu milou a inspirativní záležitostí.

Cesta od kostela sv. Jana Křtitele, kterou prarodiče s vnoučaty s oblibou míří na janskolázeňskou kolonádu na zmrzlinu, vede kolem sochy Krakonoše, oblíbeného

místa fotografování. V roce 1906 ji vytvořil trutnovský sochař Zeippelt, absolvent hořické sochařské školy. Bývala umístěna na konci kolonády, léta se už nachází o několik desítek metrů dál, u tzv. Horní promenády.

Secesní kolonádu, architektonickou pýchu Janských Lázní, navrhnul ve Vídni žijící architekt rumunského původu Peter Paul Brang. Dominantu náměstí tvoří ocelová konstrukce na hlubokých pilotech. Pozemek získal projektant Otto Fiedler zavezením hlubokého údolí Janského potoka, jehož vody svedl do podzemního „tunelu“.

Historický exkurz čekal účastníky srpnového pobytu prarodičů s vnoučaty v Marianu také v úterý. Jejich hostem byl P. Tomáš Fiala z ŘKF Litomyšl, který sloužil v Číhošti v době, kdy se tam vrátily ostatky P. Josefa Toufara, jehož tělo bylo exhumováno z ďáblického hřbitova v roce 2014. Do kostela Nanebevzetí Panny Marie v Číhošti byly uloženy 12. července 2015, 65 let po násilné smrti statečného kněze.

Jídelna Mariana, jindy plná povyku a dětského štěbetání, při vyprávění P. Tomáše Fialy ztichla. I vyhlášení neposedové zapomněli na vzájemné pošfuchování a drobné legrácky. Až po skončení se někteří nesměle zeptali: proč má pan farář modré prsty? Nevinná otázka uvolnila stísněnou atmosféru. Odpověď byla jednoduchá. Otec Tomáš nasbíral dětem na krkonošských svazích krabici borůvek, byl z nich vynikající koláč k snídani.

Výlety nesmí při žádném pobytu v Marianu chybět. I letos se mnozí vydali na Černou Horu (1260 m n. m.), zamířili k nedalekému rašeliništi, které patří mezi vyhledávané turistické cíle, nebo využili lezeckou stěnu, bungee trampolínu či šlapací káry v dětském parku Kabinka. Nádhernou krajinou vede putování za krkonošskými pohádkami Marie Kubátové na Pomezni boudy. Horský kostelík

(Pozvánka**Diecézní centrum pro seniory podzim 2023**

- **19. října, Akademie pro aktivní třetí věk v Hradci Králové**, téma: Biblické cesty. Svatou zemí po stopách Ježíšových vás provede P. Dr. Jiří Vojtěch Černý.
- **4.–7. prosince, Adventní duchovní obnova** s P. Dr. Jiřím Vojtěchem Černým, Marianum, Janské Lázně

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové
telefony: 495 063 661
737 215 328, 734 435 360,
e-mail: dcs@bihk.cz
www.dcskhk.cz, www.simeon.cz

sv. Petra a Pavla v Dolní Malé Úpě je nejvýše položeným kostelem v České republice. Oblíbené jsou i výlety turistickým vláčkem po okolí Janských Lázní.

Týden každoročně uteče jako voda, najednou je pátek večer s oblíbenou diskotékou a sobotní ráno s nostalgii loučení. Děkujeme ... Ireno, Anežko, Ondřeji, Jiříku, Jano, Ivano. Tak zase za rok, dá-li Bůh !!!

Eva Zálešáková)

Diecézní centrum pro mládež, podzim 2023

Diecézní centrum pro mládež se připravuje na nadcházející školní rok. Čeká nás neskutečné množství akcí. Na konci srpna jsme již započali setkáním pro vikariátní kaplany a zástupce pro mládež. V říjnu se rozběhnou animátorské kurzy.

Hledáme dobrovolníky na Diecézní setkání mládeže

Největší událostí podzimu však bude **Diecézní setkání mládeže**, které se koná **25. 11. 2023** od 9.30 v Hradci Králové. Pro tuto událost potřebujeme dobrovolníky, bez kterých by tato akce nemohla vzniknout. Můžeš-li, prosím, přijď přiložit ruku k dobrému dílu. Za veškerou nabídnutou pomoc jsme již teď vděční a mockrát děkujeme. Prosím, přihlašuj se přes přihlašovací formulář.

Více informací a již zmíněný formulář nalezneš na stránkách Diecézního centra pro mládež (bihk.cz/biskupstvi/diecezni-centrum-pro-mladez) v sekci Pořádáme - Diecézní setkání mládeže a též i na facebookovém (DCM HK) a instagramovém ([dcm_hk](https://www.instagram.com/dcm_hk)) profilu. Těšíme se na tebe!

Evžen Holub, DCM HK)

Účastníci letního katechetického semináře v penzionu Marianum v Janských Lázních

Katechetické a pedagogické centrum

Letní katechetický seminář

K začátku letních prázdnin patří na našem katechetickém centru již neodmyslitelně Letní katechetický seminář. Tradiční zůstává také místo jeho konání a to penzion Marianum v Janských Lázních. Ten nám však, jak se letos ukázalo, začíná být poněkud „těsný“. Letošní ročník se totiž těšil velkému počtu zájemců, což nás samozřejmě velmi těší. Důvodem mohlo být i téma, které jsme pro tento seminář vybrali a to Příprava na první svaté přijímání. Tato oblast přípravy je mezi katechety velmi často diskutovaným tématem a otevírá mnoho otázek, čehož byly důkazem i diskuze a debaty během celého pobytu.

Tématu se ujali dva skvělí přednášející a to doc. Dr. Ludvík Dřímál, ThD. a ThLic. Prokop Brož, Th.D. První blok přednášek se zabýval obecnými předpoklady k evangelizaci, katechezi či výuce náboženství, mezi které patří sebepoznání a sebezpřijetí, znalost lidí, které chceme oslovit a také znalost charakteristik současné doby a společnosti. Propojený svět, kultura rychlosti, pluralitní vidění skutečnosti, doba „postfaktická“, to vše se odráží i do současné výuky náboženství, jehož součástí je i příprava na první svaté přijímání. I zde platí, že už nestačí jen předávat informace. Je potřeba děti vést ke vztahu k Bohu, k Ježíšovi, jehož láska je bez podmínek, přibližovat se s úctou k tajemství, tak aby nás proměnilo, abychom nebyli stejní, jako jsme byli. Součástí přednášek bylo i pochopení svátosti eucharistie, a to ne jako oběti, ale jako daru, a svátosti smíření, která představuje další příležitost, jak se nechat proměnit.

Vše, co zaznívalo a co vyvolávalo spoustu uvědomění si, co mohlo být citlivé a možná až bolestné, se pak odráželo ve společných diskuzích a reflexích a otevíralo možnosti a cesty k novým přístupům nejen v přípravě na první svaté přijímání a obecně k přístupu k dětem, ale také k nám samotným.

Seminář jako každý rok nabízel také čas na odpočinek v podobě procházek a výletů po okolí či posezení s přáteli u dobré kávy a lázeňského oplatku. Děkujeme všem, kteří byli součástí krásného společenství letošního katechetického semináře, a těšíme se na všechny, kteří se ho zúčastní v příštím roce.

Markéta Rumpíková)

Diecézní centrum pro rodinu**„Křesťanem v současném světě“**

Milí čtenáři,

máme za sebou „vydavatelský“ rok, kdy jsme se díky časopisu Adalbert mohli společně zamýšlet nad pojetím lásky v rodině. Byl to takový seriál na pokračování. Sahali jsme hluboko do minulosti, až k počátkům církve. Spolu s apoštolem Pavlem (hymnus o lásce) a s papežem Františkem (exhortace *Amoris laetitia*) jsme sice všechny důležité myšlenky zdaleka nevyčerpali, ale dali jsme prostor něčemu, co nabízí užitek pro každodenní praxi života každého z nás.

Takovým podnětem, který nás nakonec přiměje a povzbudí (přičemž výraz vzbudit/probudit stojí za etymologické zastavení) k dobrým počínům – k vyjítí ze sebe a ke změně života – bývá právě vyjádřené slovo, které se potká s námi samými ve správný čas. Nezměrnou sílu má Boží Slovo v nás. Písmo Svaté otevírá prostor k těmto setkáním. Modlitba pak tato setkávání přenáší do prostoru srdce, kde se vše podstatné odehrává. Příspěvky, které se za naše Centrum pro rodinu snažíme přinášet, mají sloužit právě tomuto účelu. Pravděpodobně se nedozvíte nic, co už by nebylo kdy řečeno, ba dokonce, co byste nevěděli. Ale o to tady nejde. Mnohdy to nejdůležitější máme přímo před očima, víme o tom, a přesto to nemusí znamenat, že nás to skutečně proměňuje. Možná právě proto, že už „dávno“ víme, zapomínáme. Ale je zázrak i těch dnešních dnů našeho současného světa, že se máme kam vracet. Vracíme se pokaždé při vyznání víry, při liturgii, v modlitbě Otče náš... Je to Duch Svatý, který nám byl po Ježíšově nanebevstoupení dán, a my si tento zázrak můžeme každý den připomínat a vracet se tak k tomu nejdůležitějšímu. Být s Bohem a mít Boha ze všeho, co na tomto světě existuje, na výlučném prvním místě. Vracíme se tedy i k přikázáním, byť je třeba až notoricky známe. Je to také jedna z odpovědí na otázku některých: „*Jaký dávat smysl modlit se stále dokola to stejné?*“

Všechno to dává smysl. Dorůstáme k dokonalosti, ke které jsme Ježíšem vybízeni. Dozríváme. Poznáváme, že sami nic nezmůžeme. Ne bez Ježíše. Učíme se lásce a stáváme se postupně láskou, sjednocování v Božím spásném záměru, pokud jsme dobře pochopili a Lásku jako smysl a cíl našeho života definitivně zvolili. Proto tyto naše příspěvky začaly právě slovy o lásce a k Lásce se budou snažit nadále směřovat a povzbuzovat.

V následujících dílech se tedy můžete těšit na inspirativní myšlenky například z nejrůznějších sdílených příběhů, knih a filmů napříč „nejen“ křesťanským světem. Přízvisko „křesťanský“ se totiž často nachází nakonec i tam, kde bychom jej nejméně čekali. Je mnoho způsobů – kde a jak se Bůh nechává nám lidem poznat. Hlavním přikázáním pro nás křesťany je milovat... a nejdůležitějším posláním zůstává šířit radostnou zvěst. Evangelium. To je náš úkol. Můžeme při něm žasnout nad tím, jak lidé po celém světě poznávají Ježíše a Jeho lásku. Jak Ježíš je tam, kde je láska a láska tam, kde je Ježíš. Můžeme být přítom a být pravými Ježíšovými učedníky, kdy se odehrává ono tajuplné uskutečňování lásky a kdy radostná zvěst ožívá.

A jak lidé dnešního světa skutečně poznají, že máme s Ježíšem něco společného. A dokonce, že jsme jeho učedníky? Ježíš přichází s odpovědí sám od sebe: „*Dávám vám nové přikázání: Milujte jedni druhé. Milujte jedni druhé, jako jsem já miloval vás. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým*“ (Jan 13, 34-35).

Být křesťanem v současném světě není snad o mnoho jiné, než v dobách předěšlých. Každá doba přináší svá specifika a v každé době hovoříme lidskou řečí a smýšlíme v mezích přirozené lidské logiky, která je nám vlastní. Tedy lidskost a její nalézání, objevování, v kontextu tohoto, zůstává nadále jakýmsi měřítkem

pro každou dobu, zdá se. Od ustanovení apoštolů a zrození prvotní církve uběhlo mnoho času a my můžeme poznávat zjevené Boží Slovo v Ježíši Kristu a nést – lépe řečeno žít toto „EVANGELIUM“. Ať už společnost prochází proměnou dynamičtější a pokrokovější, Kristem zjevené pravdy zůstávají po celou tu dobu neměnné a platné. Je to Slovo živé a zázračně se vztahuje ke všemu, co prožíváme. Na rovině osobní, individuální, ale i kolektivní. Pro křesťana současnosti znamenají slova o pravém učednictví to stejné, jako kdy jindy dosud v průběhu posledních dvou tisíc let. Výzva „*milovat jako Ježíš*“ je v podstatě synonymem výzvy k dokonalosti. Výzvy ke svatosti. Pokud o ni Ježíš hovoří, pak jsme schopni milovat navzdory naší neschopnosti a ubohosti. Jak? Spolu s Ním. Psychologie dávno objevila, že přirozeně milovat (tedy opravdově), můžeme pouze tehdy, pokud sami lásku dostáváme. Pokud jsme schopni lásku přijímat. Ve spisech svatých se dozvídáme, jak svatí milovali láskou Ježíšovou. Milovat láskou, o které hovoří Ježíš, znamená, přijmout Jeho lásku a žít s Ní. V této lásce, povzbuzování jedni druhými, se odehrává právě učednictví Lásky a je to možná ta nejspolehlivější odpověď na pastorační otázku a výzvy „křesťanské současnosti“. Poklad, ze kterého čerpáme a dáváme – církev – je skutečným, nevyčerpateľným zázrakem. Máme tak domov, ve kterém přebývá Lásky.

Na závěr se hodí připojit moc hezkou myšlenku z novény k Panně Marii Karmelské: „*Celá naše zbožnost nesmí být ničím jiným než důvěrným přátelstvím s Ježíšem. V tom je jádro křesťanství a opravdové učednictví.*“

S přáním, aby v nás lidé poznávali, že jsme Ježíšovými učedníky,

Vám z Centra pro rodinu ze srdce žehná,

jáhen Andy Loos)

Řeholní společnosti jsou Božím požehnáním pro každou diecézi (královéhradecké noterdamky)

Řeholní řády a kongregace v královéhradecké diecézi (20)

Stokrát víc a po smrti život věčný (Mt 19,29)

Uzavírá se bezmála dvouletý cyklus, věnovaný životu řeholních komunit v královéhradecké diecézi. Vedle živých společností jsme v něm připomněli i ta, která zanechala výraznou stopu v minulosti ... benediktiny, jezuity, redemptoristy. Zajímal nás ovšem především život současný. O tom v závěrečném rozhovoru s Mons. Josefem Sochou, který byl mnoho let biskupským delegátem pro duchovní péči o řeholníky a řeholnice v královéhradecké diecézi.

Je pravda, že v naší společensky, kulturně i duchovně unavené Evropě v poslední době klášterů ubylo. Staří řeholníci umírají a nových členů je poskrovnu. Mezi novými členy řeholních komunit se objevují různá povolání. Lidé se ptají: co je to napadlo, že opouštějí dobře placené posty a jdou do kláštera? Zajímavé pro svět je i to, že řeholníci proměnu svého života přijímají s odvahou a nepřestávají za ni Bohu děkovat. Rozhodli se pro těžko pochopitelnou logiku života. Stali se obětí vlastní fantazie nebo těžko pochopitelných ideálů? To,

co skeptika dneška překvapuje ještě víc, je skutečnost, že svého rozhodnutí nelitují. Poznávají totiž, že za jejich rozhodnutím vstoupit do kláštera stojí Ten, kdo zná život a o člověku ví víc než my sami.

” V textu, který jste připravil pro letošní kalendář královéhradecké diecéze, vyprávíte příběh sv. Petra – tajemství Božích povolání. Třeba napoví.

Svatý Petr opustil v den svého povolání jen rybářskou loďku „aby se stal rybářem lidí“, jak mu to Ježíš přislíbil. Přijal tuto nabídku velkodušně. Nicméně po čase právě on se Ježíše zeptal: „*My jsme opustili všechno, co za to dostaneme?*“ Otázka, v níž nezaznívá výčitka, že opustili víc, než přijali. Apoštol Petr chtěl spíš vědět, jakou mírou měří dar povolání Ježíš sám. Petr nečekal, že Kristus ohodnotí jejich povolání tak vysoko – „stokrát víc a jednou věčný život“. Hodnoty skutečně nevyčíslitelné. Tajemství Božích povolání přesahují míru lidské moudrosti, dobroty a lásky.

” Proč i v naší postmoderní době odcházejí ženy a muži do služby Bohu a stávají se zasvěcenými osobami? Jak rozumět pojmu zasvěcený život?

Zasvěcený život charakterizuje slib zachovávat evangelní rady: čistotu v celibátu pro Boží království, chudobu a poslušnost. Tato forma života provází církev od samého jejího počátku. Někteří lidé žili jako poustevníci, jiní dali vznik řeholním rodinám. Ty se od sebe liší službou, kterou přijaly jako svou prvořadou. Zasvěcený život je téma, o kterém řeholníci a řeholnice mnohokrát přemýšleli, ale vždycky jim přináší něco nového. Není to jenom tradiční záležitost jejich života, ale je to něco, co vnáší do jejich života životnost, mladost, čerstvost a ducha současného světa. Náš český pojem zasvěcení nedokáže jedním slovem vyjádřit všechno. Co znamená slovo iniciace? Podnět, zasvěcení do tajemství. Iniciační rituál (slovo iniciační pochází z latinského *initium* – původ, začátek) představuje rituální uvedení čekatele do společnosti nebo do určitého životního stavu.

Každý jsme darem Božím. Dar života jsme dostali ne proto, abychom si ho užívali, ale abychom z něj rozdávali. To je právě to, co chtějí vyjádřit řeholníci a řeholnice svým zasvěcením: „*Přijal jsem život, ale mohu ho nejen užívat, ale i obětovat. Své mužství nebo ženství nerozvinu, ale dám jej Pánu Bohu, ať si s ním hospodaří sám. To je to zasvěcení, že přijímám a dávám.*“ V Písmu svatém také čteme, že je víc dávat než přijímat. „*Více štěstí je v dávání než v přijímání.*“ (Sk 20:35). Co to znamená? Když ze srdce dáváme, jsme šťastní. V tom je logika zasvěceného života, i jeho krása. Podle toho, kolik dávám, si mohu spočítat, kolik budu moci přijmout. A to je to „*stokrát víc a jednou život věčný.*“ To je ten nárůst Božích darů, které když člověk obětuje, tak na sebe naváží další a další věci a člověk bohatne, aniž by pomalu věděl jak. A navíc ještě, a to je ta koruna zasvěcení, dostane věčný život. Takže zasvěcení, když ho řeholník žije opravdu dobře, tak mu přináší radost, pokoj. A může si být jistý tím, že do světa rozdává z bohatství svého srdce to, co svět právě potřebuje. A vždycky má na tolik, kolik svět potřebuje. Přijmi, abys mohl dávat. Blahoslavení, kteří dávají a nejen přijímají.

Život v řeholní komunitě provází řada mylných představ těch, kteří do toho prostředí nikdy nevstoupili. My jsme spolu navštívili v minulých letech pěknou řádku řeholních domů i klášterů v klasickém slova smyslu. Jak pohlížet na život těch, kteří jsou tam doma? Pravda, musí dodržovat pravidla, řád, ostatně řehole je z latinského slova regula. Ale život je za zdmi klášterů a řeholních domů jako všude jinde.

Když nahlédneme do života některé z řeholních komunit, jsme překvapeni, že jejich domy jsou plné života, smysluplných aktivit a vládne v nich nadšení a zvláštní pokoj, nejsou místem pro podivné samotáře. Naopak. Všechno nasvědčuje tomu, že jejich obyvatelé mají radost ze života. Denní program mají naplněný řádem, modlitbou a střídmostí, a tak směřují ke stále novým skutečnostem, které obohacují. V těch domech je život a k životu patří radost, svěžest, šlechtnost a toho byvá

řeholní dům plný. Mnoho lidí by se asi divilo, kdyby přišli třeba k vincentkám na Mendryku nebo k notrdamkám v Hradci Králové, že když vstanou od oběda, je tam živo jako v dívčí škole. Atmosféra řeholních domů má ale i co povědět dnešnímu světu, který je upovídáný a zároveň nic neříkající. Ony nejsou upovídáné, velké věci říkají vlastním životem. Podívejte se: já jsem se vědomě, dobrovolně a ráda zřekla mateřství a života v rodině, abych mohla dát světu víc, než bych dala sama jenom z vlastní vůle. U řeholníků je to stejné.

Ž Jedním z charakteristických rysů řeholních kongregací vždy byla, a samozřejmě stále je, velká vzdělanost. Mnozí bratři a sestry vykonali mnoho pro církev. Připomněla bych sestru Elišku Pretschnerovou, která na starém psacím stroji, dodnes je ho možné spatřit v jejím pokoji v sídle františkánek v Hoješíně, pracovala na dokumentech druhého vatikánského koncilu. Ona chtěla, když se překládala liturgie do českého jazyka, aby všichni lidé měli přístup k těm tajemstvím. To byla žena Církve, žena lásky.

Každá řehole měla svoji spiritualitu, svoji cestu vymezenou zakladatelem. Jenomže přišla 50. léta a řeholnice, vzdělané ženy, většinou profesorky, sestra Eliška např. byla matematicka, se musely přeorientovat na jiná povolání, zpravidla ve zdravotnictví. Znamenalo to, že musely, mnohé už v pokročilejším věku, jít ještě studovat, a tím se každá ta řehole trochu zpozdila ve svém zaměření. Ale tu transformaci přijímaly v duchu oběti a lásky pro velkou věc, které měly sloužit. Jejich činnost dostala rychlý spád, protože si byly vědomy toho, že mnohé lze nahradit právě oním duchem oběti a lásky.

Když přišla 50. léta, byly kongregace nuceny opustit své domovské kláštery a vydat se do mnohdy nehostinných končin. K užívání tam dostaly často doslova ruiny. Tenkrát sestry v hábitech doslova a do písmene vlastníma rukama – na Hoješíně, Mendryce, Rokoli – budovaly svůj nový domov. To je na víc než smeknutí klobouku.

Pocházím z Předhradí u Skutče. Tamní hrad Rychmburk byl po druhé světové válce znárodněn a sloužil jako domov důchodců a sociální ústav. V roce 1956 tam z různých internačních lágrů, kde pracovaly, přišly sestry vincentky. Ty, které jsou dnes na Mendryce a v Hradci Králové. Bylo mně tenkrát 12–13 let a babička, zbožná žena s dobrým srdcem, mě poslala s nějakým nádobím k sestřám, že tam nemají v čem vařit. To bylo moje první setkání s řeholním životem. Pak se to ještě několikrát opakovalo, jak měla babička něco navíc, hned jsem běžel na Rychmburk. Takže vím, jak tam sestry prožívaly začátky. Třeba tento moment – byly to Slovenky, patronkou Slovenska je Panna Maria Sedmibolestná. Přijely na rozpadající se hrad, nikdo tam. Měly začít bez kaple, bez faráře. Vyprávěly, jak šly poprvé do našeho kostela v Předhradí a tam zjistily, že je zasvěcený právě jí. Panna Maria Sedmibolestná (latinsky Mater dolorosa) je titul Panny Marie, který se vztahuje na její bolesti související s osudem jejího syna Ježíše Krista. Kříž a pod ním socha Sedmibolestné s mečem vraženým do srdce, jsme doma! Nebo kaple, kterou měly na hradě, byla Povýšení sv. Kříže – spojitost mezi Sedmibolestnou a Kristovým utrpením. Pod křížem se matka ukřižovaného Krista stala matkou mystického těla narozeného z kříže, tzn. jsme zrození jako křesťané ze vzájemné obětující se a trpící lásky Ježíše a Marie. Pookřály. Tam je třeba vidět, že řeholní život má jiné podpůrné skutečnosti, které dávají jejich životu radost a duchovní šarm.

Vzpomínám na jejich první Vánoce. Na Slovensku je slaví okázale. Babička mě poslala, abych jim tam něco zanesl, šlo nás dětí víc. Zpívaly jsme koledy a já jsem tam měl něco říkat. Víam, že jsem to ani nedořikal, protože jsem začal brečet... viděl jsem totiž, že všechny sestry plakaly. To byl vklad do mého dětství, ta přítomnost řeholnic v mém rodišti. Prožívali jsme s nimi mnoho pěkných, radostných chvil. Vzpomínám si, když v roce 1991 nebo 1992, už to nevím přesně, představení jejich komunitu z Rychmburku odvolali, že to bylo jako pohřeb celé vesnice. Ty sestry tam pomáhaly lidem. Na hradě byla ordinace, jezdil tam dvakrát za týden

☛ Řeholnice a řeholníci se nebojí žádné práce, vlastníma rukama opravují své kláštery (hoješínské františkanky a pardubičtí salesiáni)

doktor, lidi si to s ním domluvili, aby nemuseli do Skutče. Sestry byly šikovné, s mnohým si dovedly poradit samy, lidi za nimi chodili, když se něco někomu přihodilo, pořežal se třeba. Sestry mu to ošetřily, když to bylo možné, tak to i sešily nebo stáhly sponkou. To byla moje životní zkušenost. A nakonec pan biskup, aniž by tohle všechno věděl, tak mně dal na starost řeholní rodinu.

☛ Vy osobně jste o životě v řeholi nikdy neuvažoval?

Když se člověk mezi řeholníky pohybuje, tak o tom taky přemýšlí, samozřejmě. Ale řeholní život je zvláštní povolání, to není dáno každému, protože s tím řeholním povoláním je dáno i povolání ke společnému životu. Nemůžete dát do jedné místnosti lidi, kteří se jenom tak namátkou někde viděli. Musíte tam mít lidi, kteří jsou rádi spolu a kteří také si uvědomují, že řeholní rodina má svůj náboj, ze kterého rozdává ostatním. Často jsem říkal řeholnicím: když máte toulavé boty a jste často pryč z vaší komunity, tak ji oslabujete jako takovou. V té komunitě jste jedna pro druhou a jedna s druhou. A když tam nejste, tak tam něco chybí.

Vybavuje se mně pohřeb jedné řeholnice, bylo to, myslím, v Kolíně. P. Vladimír Benedikt Holota, františkán, který je zpovídal, říkal: sestry, pláčete, že vám jedna zemřela, ale ono vás nebylo, ono vás přibylo, protože ta sestra má teď trochu jinou pozici z Božího království a může vám víc pomáhat, než když byla tady s vámi. Takže vás přibylo, ne že vás ubylo.

☛ Jak vnímá řeholníky a řeholnice sama církev? Co znamenají konkrétně pro život královéhradecké diecéze?

Když jsem byl ještě v semináři, tak jsme měli v královéhradecké diecézi asi jedenáct komunit řeholních sester vincentek (Mendryka, Přepychy, Janské Lázně, Heřmanův Městec, už zmíněné Předhradí). Řeholnic ubývá, ale co je povzbudivé, že v místech, kde bývaly, lidé na jejich přítomnost vděčně vzpomínají.

Jak církev vnímá řeholníky? Svatý Jan Pavel II. říkal, že církev bez řeholí je jako člověk bez rukou. Člověk si sice nějak poradí, ale není to normální. Církev si řeholí velmi váží, i tady u nás v Hradci Králové. Před časem se proto zrodila myšlenka, že bychom v diecézi potřebovali jeden řád kontemplativního života – rozjímavý, hloubavý, přemítavý. Pan biskup Jan se setkal s komunitou Betlémských sester, jsou tam mezi nimi i Češky, které vyslovily přání vrátit se domů. Jde konkrétně o sestry z rakouského kláštera Kloster Maria im Paradies v Kinderalmu, a požádal je o založení nového kláštera.

Nevím, jak ten záměr dopadne. Sestry by chtěly najít u nás v diecézi místo, kde je slyšet ticho. Když jsme chodili na borůvky, tak mě vždycky fascinovalo, když jsme se blížili k lesu, jak bylo slyšet jeho ševlení a vidět, jak se vrcholky stromů lehce pohupují, byl to zvláštní tichý šelest. Nevím, jsem ale přesvědčený, že ticho si člověk musí vytvořit sám. Nejprve v sobě a pak ho rozdávat ven.

Americký trapistický mnich Thomas Merton ve své knize Vody Siloe, to je místo, kde Ježíš konal zázraky, na klíčových, často velmi dramatických událostech z dějin cisterciáků přísné observance ukazuje vnitřní krásu mnišského života a hodnoty, kterými je tento život nesen. Jen na vysvětlenou, trapisté, oficiálně známí jako Řád cisterciáků přísného zachování, jsou katolickým řeholním řádem klauzurních mnichů, kteří se odstěpili od cisterciáků. Merton ve svém díle ukazuje, jak si řehole předávaly štafetu – sotva postavily klášter, přišla válka, sotva daly všechno do pořádku, vyhořely. Pořád to musely dotvářet a k tomu, zdá se mi, dnešní svět ještě nedorostl.

Myšlenka vytvářet nové kláštery by určitě neměla zapadnout. Žijeme hodně rychle, dobíháme sami sebe a někdy se nemůžeme dohnout. Předbíháme, utíkáme dopředu, aniž bychom zpracovali realitu života takovou, jaká je. Takže kontemplativní komunita by tady byla, třeba když si kněží potřebují dva, tři dny vydechnout. Odjet k sestřím, přespat v klášteře, dostat něco k jídlu, v klidu se projít v přírodě. Myšlenka nových klášterů je živá. Vztah církve k řeholím udržujeme v životnosti také Světovým dnem zasvěcených osob. Svatý Jan Pavel II. spojil v roce 1997 liturgický svátek Uvedení Páně do chrámu, který připomíná Ježíšovo zasvěcení, s připomínkou těch, kdo v církvi zasvěcují svůj život celoživotní službě Bohu i lidstvu. Církev pořád vnímá přítomnost řeholního života. To stokrát „Stokrát víc a po smrti život věčný“ (Mt 19,29) musí zůstat živou výzvou pro řeholníky a řeholnice.

Nový seriál o biblických podobenstvích (2)

Podobenství o zlých vinařích

Jedním z evangelijních textů, které nás doprovázejí v letošním říjnu, je podobenství o zlých vinařích (Mt 21,33-41), ve kterém Ježíš kritizuje a kárá ty, kteří měli za úkol vést a spravovat židovský národ, ale svou povinnost zanedbali. O důležitosti tohoto podobenství svědčí i fakt, že jej uvádí ve svém evangeliu i Marek (Mk 12,1-9) a Lukáš (Lk 20,9-16).

Ježíš po slavnostním vstupu do Jeruzaléma (Mt 21,1-11), přichází také do chrámu, který vyčistí od prodavačů a směnárníků (Mt 21,12-17), aby tam pak mohl sám vyučovat. Velekněží a farizeové jsou Ježíšovými činy jsou popuzeni a žádají Ježíše, aby jim řekl, kdo mu dal moc tohle všechno dělat (Mt 21,23-27). On se však nedá pokoušet a odpoví jim prostřednictvím několika podobenství, ve kterých odhalí jejich selhání jako vůdců lidu.

Hospodář a vinice

Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a postavil strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek.

Podobenství začíná pro tehdejší posluchače důvěrně známým obrazem. Pěstování vinné révy bylo v Palestině jedním z hlavních zemědělských odvětví. Hospodář, který se rozhodl novou vinici založit, stál před náročným úkolem. V první řadě to byla nejistota, zda vůbec vinice bude přinášet úrodu. Pak se musel postarat o její bezpečí tím, že kolem ní postavil plot jako ochranu před divou zvěří. Dále vybudoval lis, který se skládal ze dvou spojených nádrží v rozdílných výškách: do nádrže nahoře se dávaly hrozny, po kterých se šlapalo nohama a vymačkaná šťáva pak tekla do nádrže dole. Hospodář

nakonec vystavěním strážní věže zabezpečil pozemek i proti zlodějům a nájezdníkům. Takhle připravenou vinici svěřil do péče vinařů a odcestoval.

Nová vinice potřebuje přibližně pět let na to, aby z její úrody mohl vinař mít zisk. Když tedy poslal své služebníky, vinaři se starali o vinici už nějaký čas a mohli se domnívat, že hospodář se už nevrátí, a tedy že vinice patří jim.

Ježíš používá obraz vinice, známý už u proroků Izaiáše (Iz 5,7), Jeremiáše

(Jer 2,21) a Ozeáše (10,1) a taky v žalmech (Ž 80,9), jako symbol izraelského lidu. Hospodářem je tedy Bůh, který si vyvolil Izrael za národ, který měl přinášet ovoce věrnosti a lásky. Proto se o něj staral nejrozličnějšími způsoby, zejména však ochranou před nepřáteli. Starostlivost o svůj lid svěřil také vůdcům lidu (v Ježíšových časech to byli farizeové, znalci zákona a kněží), aby jej poučovali a pobízeli k zachovávaní Božího zákona.

Tito správci lidu však selhali a místo péče o lid se věnovali péči o vlastní blahobyt

a lid skomíral. Bůh tedy posílal své služebníky – proroky – aby ovoce věrnosti Božího lidu nepřišlo nazmar.

Osud služebníků

Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. Hospodář poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak.

Vinaři se vzbouřili proti hospodáři a jeho služebníky, kteří měli vyzvednou, co mu patří, bez milosti zmučili. Přirozenou reakcí hospodáře by mohla být pomsta, on se však ještě jednou pokusil v míru poslat jiné služebníky. Ti ovšem pochodili stejně. Vinaři se možná domnívali, že když budou dělat hospodáři dostatečně velké problémy, nechá je na pokoji a vinice bude jejich.

Boží služebníci – proroci – si toho v Izraeli nejednou hodně vytrpěli. V Písmu svatém se uvádí dva proroci, kteří byli zavražděni Izraelity: Uriáš (Jer 26,20-23) a Zachariáš, syn kněze Jójady (1 Kron 24,20-22). Podle židovské tradice však mučednickou smrtí zemřeli také Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel, Amos a Micheáš.

Osud syna

Naposled k nim poslal svého syna; mysl si: „Na mého syna budou mít ohled.“ Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: „To je dědic. Pojďte, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!“ A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili.

Hospodář se ještě jednou pokusil o smír tak, že poslal svého syna (Mk a Lk uvádějí, že šlo o jeho jediného nebo milovaného syna), kterého by snad mohli vinaři respektovat. Oni se však rozhodl, že ho zabijí, a tak zdědí vinici.

Zvrácenost jejich myšlení se odráží i v řeckém textu, který pro dědictví používá stejný základ slova jako v případě krále Achaba, který „zdědil“, tj. zabral vinici po Nábotovi, kterého nechala zavraždit

královna Jezábel (1 Kr 21,15-16). Vinaři tedy hospodářova syna vyhnali a zavraždili.

Boží snaha o usmíření prostřednictvím proroků selhala. Proto poslal k svému lidu a jeho představeným svého milovaného jediného syna. Ježíš v této části podobenství předjímá, jaký osud ho čeká z rukou těch, kdo stojí na čele lidu: popadnou ho, odvedou za město a zabijí na kříži.

Osud vinařů

„Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“

I když se hospodář snažil s vinaři najít pokojné řešení problému, nakonec ale přichází do své vlastní vinice on sám. Ježíš neříká, jaký trest by zlým vinařům náležel. Raději se ptá svých posluchačů. Jejich odpověď je jasná: vinaři si za své zločiny zasluhují smrt a vinice má být pronajata jiným, spolehlivým vinařům.

Velekněží a farizeové v odpovědi na Ježíšovu otázku vynášejí rozsudek sami nad sebou, i když si to v té chvíli neuvědomují. Bůh je zbaví jejich správcovství a místo nich ustanoví nad svým vyvoleným lidem, kterým bude celý svět, nové služebníky věrné Evangelium.

Závěr

Ježíšovo podobenství o zlých vinařích ukazuje, že Bůh se nepřestává starat o svůj lid, který si s láskou vyvolil a pečuje o něj v dobrém i ve zlém. Náš osud mu není lhostejný, právně naopak: touží po tom, abychom přinášeli ovoce lásky a milosrdenství. K tomu nám mají pomáhat naši představení, kteří však také potřebují Boží milosti, aby své poslání vykonávali dobře a podle Boží vůle. Proto nezapomínejme na ně v našich modlitbách, neboť péče o naši „vinici“ Božího lidu je úkolem každého jednoho z nás.

Matej Pinkas)

(Knižní tipy

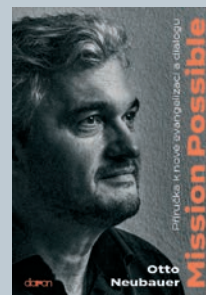
Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Otto Neubauer

Mission Possible

Příručka k nové evangelizaci a dialogu

Příručka může být považována za svého druhu kuchařku, protože misie je hodně podobná společenství u jídla a pohostinnosti. Jídlo potřebujeme všichni – hosté i kuchaři. Potřebujeme však nutně i duševní stravu, bez níž společnost hladoví. Stejně jako kuchař pokrm připravuje, sdílí i „misionář“ víru s druhými.“ *Váz., 280 str., 349 Kč*

Doktrinální komise ICCRS

Křest v Duchu svatém

Dokument vyšel v roce 2017 u příležitosti 50. výročí vzniku Katolické charismatické obnovy pod hlavičkou doktrinální komise ICCRS. Zkoumá nejen biblické a patristické prameny, souvislost s iniciačními svátostmi a pastorační aspekty, ale především mnohotvárné ovoce této milosti, která proměňuje životy milionů lidí po celé světě. *Brož., 104 str., 199 Kč*

⊞ Mladí z Broumova předali fragment ostatků sv. Prokopa

⊞ Broumovská relikvie sv. Prokopa

Broumovské ostatky sv. Prokopa v Chicagu

V neděli 20. srpna 2023 na začátku mše sv. předali mladí zástupci broumovské farnosti České katolické misii část relikvie sv. Prokopa (+1053), jež se od 18. století nachází v **opatském klášteře sv. Vojtěcha** v Broumově.

Chicagská česká farnost je v osobě jejího kněze Mons. Dušana Hladíka dlouholetým spolupracovníkem ve snaze o obnovu dientzenhoferovské skupiny kostelů. Broumovská farnost se po dohodě s arcipatem břevnovského a broumovského klášteře P. Prokopem Siostrzonkem, OSB, rozhodla věnovat část relikvie prvního českého světce kanonizovaného papežem (Inocenc III., r. 1204), jako projev poděkování za tuto velkorysou pomoc. Rovněž jako připomínka působení čechoamerických chicagských bratří benediktýnů v broumovském klášteře v letech 1946–1950. V dubnu 1950 jim to znemožnila komunisty organizovaná Barbarská noc, během níž byly zavřeny všechny mužské a ženské kláštery v tehdejší Československu.

„Přijmi relikvii jako projev vděčnosti za veškerou ochotu při zprostředkování dlouhodobé pomoci našich krajanů v USA pro obnovu broumovské skupiny kostelů. Jsem rád, že část relikvie prvního českého a benediktinského světce, která v 18. století našla

své místo v broumovském opatském kostele sv. Vojtěcha, bude uchovávána také v současné misii sv. Cyrila a Matoděje v Brookfieldu, která navazuje na blahodárné působení našich spolubratří v někdejších třetím městě po Praze a Vídni“, napsal do Ameriky Mons. Hladíkovi arcipat břevnovský a broumovský Prokop Siostrzonek,

⊞ Mons. Dušan Hladík a děkan Martin Lanži

přičemž připojil, aby přímluva sv. Prokopa vyprošuje Boží požehnání všem, kdo jsou jakýmkoliv způsobem propojeni s Českou misii v Chicagu.

Z desetidenního programu je možné uvést setkání s generálním konzulem ČR v Chicagu Jakubem Utěšeným, během něhož se probíraly možnosti hledání dalších cest v oblasti obnovy broumovské skupiny kostelů. Dalším důležitým momentem byla návštěva benediktinského klášteře v Lisle, během které byl našim průvodcem bratr Rick. Neplánované a o to milejší bylo setkání s emeritním opatem Hughem, který nám taky udělil požehnání. Rovněž potěšila i jeho osobní vzpomínka na P. Alexe Macháčka, jenž byl jedním z bratří působících na Broumovsku v letech 1946–1950. Je možné zmínit dokonce i brigádu na nově vznikající Slovenské katolické misi nebo návštěvu několika chicagských muzeí, či koupání v michiganských jezerech.

⊞ P. Martin Lanži, děkan ŘKF Broumov

Dopis národního ředitele Papežských misijních děl k Misijní neděli 22. října 2023

Vážení a milí bratři a sestry, srdečně Vás zdravím.

V neděli 22. října budeme slavit Světový den misí, u nás známý pod názvem Misijní neděle, letos na téma: „*Kráčejme po cestě s hořícím srdcem*“ (srov. Lk 24, 13-35) Slavíme ho již od roku 1926 ve všech katolických farnostech světa. Během Misijní neděle se všichni společně modlí a finančně přispívají do světového fondu solidarity, ze kterého jsou podporovány projekty na pomoc potřebným a mladým církvím ve všech kontinentech skrze Papežské misijní dílo šíření víry.

Ze získaných prostředků se zajišťuje kvalitní a systematická pomoc nejchudším ve více než tisícovce diecézí světa. Dovolte mi, abych Vám upřímně poděkoval za modlitby a veškerou podporu papežských misí v loňském roce. Díky Vaší štědrosti jsme mohli pomoci chudým lidem v šesti zemích čtyř kontinentů částkou více než 17,7 milionů korun. Pomáháme tak v Zambii, Bangladéši, Indii, Srí Lance, Papui Nové Guynei a Paraguai s pastoračními a edukačními projekty. Podporujeme katechisty, stavby a opravy kostelů a kaplí. Pomáháme lidem zlepšovat životní podmínky a podporou řeholních kongregací a diecézních organizací podáváme pomocnou ruku všem potřebným.

◀ Národní ředitel Papežských misijních děl v ČR Leoš Halbrštát s papežem Františkem

Papež František ve svém poselství k této neděli zvolil téma, které vychází z vyprávění o emauzských učednících v Lukášově evangeliu (srov. 24,13-35). V tomto evangelijním příběhu vnímáme proměnu učedníků prostřednictvím několika sugestivních obrazů: jejich srdce hořelo, když jim Ježíš objasňoval Písmo, otevřely se jim oči, tak že ho poznali, a nakonec se jejich nohy vydaly na cestu. Zamysleme-li se nad těmito třemi aspekty, které odrážejí cestu všech učedníků misionářů, můžeme obnovit své nadšení pro evangelizaci v dnešním světě. Tak jako ti dva učedníci vyprávěli ostatním, co se jim cestou přihodilo, může radostně vyprávět o Kristu Pánu, jeho životě a úžasných věcech, které jeho láska vykonala v našem životě.

Vykročme s hořícím srdcem, otevřenými očima a kráčejícími nohama, abychom zapalovali Božím slovem srdce ostatních lidí, otevírali jejich oči pro Ježíše a všechny pozvali, aby šli společně na cestě míru a spásy, kterou Bůh daroval lidstvu v Kristu.

Ať Vás všechny provází Duch Svatý a ochraňuje Panna Maria.

Ze srdce Vám i Vaším blízkým žehná

jáhen Leoš Halbrštát)
národní ředitel
Papežských misijních děl
v České republice

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
tel. 604 838 882, IČO 736340051
č. ú. 72540444/2700
Mgr. Bronislava Halbrštátová
diecézní ředitelka PMD
bronislava.halbrstatova@seznam.cz
www.missio.cz

Děti patří do rodiny

Pro každé dítě je přirozeně nejlepším místem pro život rodina, ideálně ta vlastní. Ne všechny děti ale mohou vyrůstat u svých rodičů a na svou náhradní rodinu čekají v kojeneckém ústavu nebo dětském domově. Některé z nich mají štěstí, jako dnes již jedenáctiletá Anetka, která od raného dětství spokojeně žije ve své pěstounské rodině ve východních Čechách. Pěstounům pomáhají i pracovníce z Oblastní charity Pardubice, které dojíždí do tří desítek náhradních rodin v regionu. Poskytují jim odbornou pomoc, vzdělávání a pobyty pro děti.

„Někdy je to náročné, ale neměnila bych,“ říká energická maminka Hedvika, která s manželem vychovává v pěstounské péči desátým rokem zdravotně znevýhodněnou Anetku. Tehdy měli už dvě vlastní děti a holčičku si brali z kojeneckého ústavu nejdřív jen na víkendy a svátky. „Anetka se narodila předčasně, už jako miminko byla hodně nemocná a vypadalo to, že ani nebude chodit. Těžko hledala pěstouny a my už jsme si Anetku oblíbili a viděli jsme, že je jí u nás dobře,“ vzpomíná paní Hedvika. Hned v prvních týdnech se jim podařilo u malé Anetky vyřešit problém s příjmem potravy, zklidnit ekzém i astma, naučili ji chodit a normálně jíst.

„Mám ráda dům plný lidí,“ přiznává sympatická Hedvika. Před pár lety se s rodinou nastěhovali do nového bydlení se zahradou, které si sami vybudovali, a chovají i několik zvířat. Když vejde, hned se cítíte jako doma. Je vidět, že maminka rodinou žije a že je tu Anetka šťastná. Přitom paní Hedvika stihá organizovat také akce pro děti v obci a v práci vede kuchyni.

Kvůli zdravotnímu znevýhodnění navštěvuje Anetka speciální školu, ale jinak

U své pěstounské rodiny našla Anetka svůj opravdový domov a bezpečný přístav. Foto: J. Karasová

je to živé a neposedné dítě. Ráda jezdí na koni a má mnoho zájmových kroužků. Na fotkách mi s nadšením ukazuje, jak byli s rodinou na výletě nebo slavili narozeniny. Spoustu zážitků má i z víkendových pobytů a tábora, které pro děti v náhradní péči organizuje charitní středisko Služby pro rodiny s dětmi. „Pobyty jsou výborná věc, i my si odpočineme, načerpáme síly a máme víc času na sebe,“ chválí si maminka Hedvika.

Rodiče se účastní také vzdělávacích kurzů, které pro pěstouny pořádá pardubická Charita. „Je fajn, že si můžeme vybrat i kurz na téma, které nás zajímá,“ kvituje paní Hedvika a pokračuje: „Škoda jen, že není více mladších pěstounských rodičů, kteří mají ještě plno energie. Většinou jsou

pěstouny babičky a dědečkové děti.“ Charita se proto snaží také o osvětu a nabízí podporu i doprovázení zájemcům o náhradní péči. Aby bylo více pěstounů, kteří dají odloženým dětem nový a láskyplný domov, stejně jako Anetce rodina paní Hedviky z Pardubicka.

Jana Karasová)

Kontaktujte nás:

Služby pro pěstouny
Oblastní charita Pardubice
tel. 777 296 826, 461 100 445
pestouni@charitapardubice.cz
Více informací o službě najdete na
webu: www.pardubice.charita.cz

(AKTUALITY)

V září jsme otevřeli nový Klub Integráček

Hradec Králové: Dobrovolnické centrum Diecézní charity Hradec Králové v září otevřelo nový klub pro děti a mládež Integráček na Velkém náměstí 1 (v budově bývalé radnice vedle Bílé věže – 3. patro). Klub je určený všem dětem nejrůznějších národností do věku 18 let. „Hlavním cílem je založit integrační klub, který dětem nabídne otevřený a bezpečný prostor, kde si mohou hrát, popovídat si, udělat si úkoly do školy nebo zúčastnit nabízeného programu,“ vysvětluje Bc. Anna Brázdová, vedoucí Dobrovolnického centra.

Nové centrum nabízí možnost i pro předškoláky – integrační skupina Dráčci je uzavřená skupina dětí, která je vedena pedagogickým personálem. Děti zde mají svůj denní režim a učí se českému jazyku. Cílem je integrovat děti cizinců do českého prostředí.

Letní aktivity a tvoření pro děti a mládež v dobrovolnickém centru. Foto: Dobrovolnické centrum Diecézní charity HK

Mimo skupinu „Dráčci“ a klub Integráček pořádá Charita ještě další aktivity pro děti, které probíhají v prostorách klubu. Jsou to většinou jednorázové akce, kam dítě může volně přijít, nebo pravidelné, na které se děti musí registrovat. Nabídku akcí můžete sledovat na sociálních sítích. Dobrovolnické centrum nabízí také psychologickou pomoc po předchozí domluvě. Služby jsou nabízeny zdarma. Všechny zmíněné aktivity jsou realizovány díky partnerství s UNICEF.

Kontakty: Oxana Evsina – vedoucí klubu Integráček, telefon: 737 419 253, e-mail: oxana.evsina@hk.caritas.cz, Nela Čečerová – vedoucí integrační skupiny, mobil: 733 261 091, e-mail: nela.cecerova@hk.caritas.cz.

Přijďte se podívat. Těšíme se na vaši návštěvu! Více informací na www.hk.caritas.cz. Můžete nás sledovat i na Instagramu: [dobrovolnicke_centrum_hk](https://www.instagram.com/dobrovolnicke_centrum_hk) a FB: [dobrovolnici.dchhk.cz](https://www.facebook.com/dobrovolnici.dchhk.cz).

Jana Karasová)

Aktivity pro děti v dobrovolnickém centru, které mohou od září navštěvovat také nový klub Integráček v Hradci Králové díky partnerství s UNICEF. Foto: Dobrovolnické centrum Diecézní charity HK

Konference paliativní péče

Červený Kostelec: Hospicová péče prošla za posledních třicet let značným rozvojem, stále však stojíme před množstvím témat, kterým je třeba věnovat pozornost. Oblastní charita Červený Kostelec proto pořádá akreditovanou konferenci **ve čtvrtek 9. listopadu** v Divadle J. K. Tyla v Červeném Kostelci, která bude zaměřená na poskytování mobilní hospicové péče. Odborným garantem konference je primář MUDr. Jan Král z Hospice Anežky České. Projekt je realizován za finanční podpory Ministerstva zdravotnictví.

Přihlášky jsou možné do 31. října. Program a registrační formulář naleznete na webu Hospice Anežky České www.hospic.cz.

Jan Kordina)

Listopadová konference v Červeném Kostelci se zaměří na mobilní hospicovou péči a je určena odborníkům i laikům. Foto: Oblastní charita Červený Kostelec

(KALENDÁŘ AKCÍ**Kutná Hora****Běh pro zvon**

■ **15. října od 14 hodin, start i cíl u kostela sv. Jakuba.** Letošní 6. ročník s mottem „Pomáháme, kde je potřeba“ pořádá Římskokatolická farnost arciděkanství Kutná Hora ve spolupráci s kutnohorskou Charitou.

Poběží se trasy 10 a 3,5 km, tu svou budou mít i děti předškolní a 1. stupně ZŠ. Z výtěžku běhu bude podpořena Občanská poradna. S činností charitního Střediska Racek, které službu nabízí, se mohou lidé seznámit přímo na akci.

Bližší info a přihlášky na www.khfarnost.cz. Více také na www.kh.charita.cz.

Červený Kostelec**Benefiční koncert Cello Republic**

■ **17. října od 19 hodin v Divadle J. K. Tyla.** Oblastní charita Červený Kostelec srdečně zve na benefiční koncert smyčcového kvarteta Cello Republic. Výtěžek je určen na podporu Hospice Anežky České.

Vstupenky si můžete rezervovat na www.mksck.cz. Více také na www.ochck.cz.

Havlíčkův Brod**Benefiční ples „20 let Centra osobní asistence“**

■ **20. října od 20 hod. v Klubu OKO.** Večerem provází kapela Variace a moderátor Petr Janáček z Hitrádia Vysočina. Můžete se těšit také na kubánskou salsu v podání Martas alias Salsito (22:00), tombolu nebo půlnoční překvapení.

Rezervace vstupenek na tel. 777 736 043.

Přijďte si zatančit a podpořit dobrou věc! Více také na www.hb.charita.cz.

Červený Kostelec**Výstava „ASHA znamená naděje“**

■ **říjen – listopad, Knihovna Břetislava Kafky.** Výstava fotografií Ing. Anny Maclové z cesty do Indie přibližuje život dětí zapojených do projektu Adopce na dálku® Diecézní charity HK.

Zveme vás také na **besedu o Indii 9. října**, která se uskuteční od 16 hodin.

Pomoc obětem katastrof v Maroku a Libyi

V důsledku silného zemětřesení v Maroku z 8. na 9. září přišly o život tisíce lidí a další tisíce jsou zraněných. Podle OSN zasáhly otřesy až 300 tisíc lidí, z toho třetinu dětí. Charita Česká republika vyhlásila veřejnou sbírku na pomoc obětem zemětřesení a do zasaženého regionu vyslala svou pracovníci Kateřinu Veliškovou. Partnerská Charita Maroko je první humanitární organizace, která do postižených oblastí dorazila, a distribuuje lidem oblečení, pitnou vodu, jídlo, léky a balíčky první pomoci.

Kritická je situace zejména v těžce dostupných horských oblastech. Otřesy vyvolaly sesuvy půdy, které zablokovaly silnice, a ztížily tak záchranným týmům přístup do zasažených oblastí. Jejich obyvatelé, kteří přišli o své domovy, spí venku v obavách z následných otřesů a další destrukce. Jde o nejničivější zemětřesení v Maroku od roku 1960 a na místě je potřebná humanitární pomoc.

Finanční příspěvky je možné posílat na sbírkový účet „Charita pro Maroko“ č. **55660022/0800, VS 400**. Darované prostředky pomohou zajistit základní životní potřeby, jako je bezpečné přístřeší, teplé jídlo, voda a oblečení. Jsme připraveni pomoci také s obnovou poničených oblastí, která může trvat až několik let.

Charita Česká republika je odhodlaná zapojit se rovněž do pomoci povodněmi zasažené Libye, které si také vyžádaly tisíce obětí a mnoho lidí připravily o střechu nad hlavou. „Počet obětí a materiálních škod ve městě Derna je enormní. Charita ČR je připravená ze svého krizového fondu podpořit zajištění adekvátní humanitární pomoci, která bude realizována pod taktovkou Caritas Internationalis. Pokud by se do této formy pomoci chtěla zapojit i širší veřejnost, může tak učinit skrze náš sbírkový účet **55660022/0800**, variabilní symbol **219**,“ uvedl Jakub Líčka, generální sekretář Charity ČR.

Děkujeme vám! Více také na www.charita.cz, kde najdete aktuální informace o pomoci Charity v těchto postižených zemích.

Postřehy z Indie (6. díl)

Kvalifikační kurzy

V Indii jsme se loni setkali i s dětmi, které nedávno přišly o jednoho z rodičů. Povíдали jsme si s dívkou, kterou držela za ruku maminka v bílém sári. Paní Mercina nám se slzami v očích děkovala za přijetí její dcery do projektu Adopce na dálku a popsal nám těžkosti, kterými prochází vdovy v dnešní Indii.

Podle hinduistické tradice se vdova nesmí znovu vdát, měla by být převážně v ústraní a truchlit. Neměla by nosit žádné šperky, make-up a může oblékat pouze bílou (smuteční) barvu sári. Pro svou rodinu je hanbou, ztrácí právo účastnit se náboženského života a dostává se do sociální izolace.

Paní Mercina se po smrti manžela přihlásila do krejčovského kurzu, který byl podpořen z Tříkrálové sbírky. *„Všichni rodiče, kteří se účastní tohoto kurzu, jsou ve svízelné situaci. Většinou jsou bez práce. Bez manžela a jeho příjmů pro mě bylo velmi těžké postarat se o rodinu. Kurz byl pro mě velmi přínosný. Jsme Vám velice vděčné za to, co jste pro nás udělali,“* děkovala nám paní Mercina. Šití vlastního oblečení jí pomohlo ušetřit peníze. Naopak si tím mohla začít přivydělávat, aby uživila svoji rodinu.

Kvalifikační kurzy běží v oblasti Bangalore s podporou Diecézní charity Hradec Králové už od roku 2014. Za tu dobu pomohly více než tisícovce lidí postavit se na vlastní nohy. Více informací najdete na www.adopce.hk.caritas.cz v sekci Doprovozní projekty.

Pavína Nalevanková)

(Paní Mercina z indické diecéze Bangalore se po smrti manžela ocitla v tíživé situaci a díky krejčovskému kurzu je teď schopná uživit svou rodinu. Se svou dcerou jsou moc vděčné českým dárcům za podporu. Foto: Kateřina Gužíková

(KALENDÁŘ AKCÍ

České Meziříčí a Náchod

Putovní výstava příběhů z Indie

- říjen, České Meziříčí
před kostelem sv. Kateřiny
- říjen– listopad, Městská knihovna Náchod
(2. polovina října – listopad)

Poznejte také příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku® hradecké Diecézní charity.

Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Hradec Králové

Dny ukrajinské kultury 2023

Koncert „Hudba mého srdce“

- 14. října od 17 hodin v Adalbertinu (ČSA 300).

Na 11. ročníku tradičního koncertu ukrajinských umělců vystoupí laureáti festivalových soutěží na Ukrajině a v Evropě – divadelní soubor Džerelo Praha, známý ukrajinský zpěvák Pavlo Bubriak a folklorní soubor Radist.

Registrace nutná na tel. 724 784 341, bližší info: Nataliya Dotsenko na tel. 606 042 305.

Výstava „Philipp Spalek: Rok s Ukrajinou“

- říjen, ve foyer Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Putovní výstavu mladého německého fotografa připravila Charita ČR s Caritas Deutschland.

Akci pořádají Diecézní charita Hradec Králové a Regionální ukrajinský spolek ve východních Čechách pod záštitou primátorky města.

Spolufinancováno Evropskou unií, statutárním městem Hradec Králové a z projektu Unicef.

Těšíme se na setkání s vámi!

Více informací také na www.hk.caritas.cz
a www.cizincihradec.cz.

Výstava 30 let Oblastní charity Hradec Králové

- 1.–29. listopadu, Knihovna města Hradce Králové. V rámci výstavy mohou návštěvníci zkusit i „charitní“ kvíz a získat drobné ceny.

Více na www.charitahk.cz.

Ⓛ Rychlé občerstvení v nově zrekonstruované budově Centra Přístav v Kutné Hoře...

Ⓛ ...zaměstnává také Vaška a Jirku, kteří trpí schizofrenií, pro oba je právě tohle nejlepší způsob, jak s nemocí bojovat

Projekt Záchranný kruh pomáhá již druhým rokem

Vaření kávy jako terapie? Práce pomáhá Jirkovi a Vaškovi v boji se schizofrenií

Projekt Záchranný kruh Oblastní charity Kutná Hora dává lidem s tělesným a duševním postižením příležitost znovu se zapojit do pracovního procesu. Již druhým rokem funguje rychlé občerstvení v nově zrekonstruované budově Centra Přístav v Kutné Hoře. Zaměstnává také Vaška a Jirku, kteří trpí schizofrenií. Pro oba je právě tohle nejlepší způsob, jak s nemocí bojovat.

Čtyřicetiletý Vašek mívá bludy, kterým stoprocentně věří, ačkoli se vymykají realitě. Zrovna nedávno měl utkvělou představu, že jeho byt je plný bakterií a on musí všechno vydezinfikovat a umýt. Jeho o čtyři roky mladší kamarád Jirka si zase prochází tísněmi, které ho pokaždé doslova srazí na kolena. Nemůže ven, všechno na něj padá a probouzí se špatné vzpomínky.

„Práce v centru pro ně má rozhodně smysl, protože takoví lidé většinou sedí zavření doma. Jenže oni se potřebují dostat mezi lidi, rozmluvit se a sami od sebe tu vůli nemají. Tohle je pro ně šance, jak trénovat svoje dovednosti a znovu se zapojit,“ předsedla vedoucí centra Přístav Oblastní charity Kutná Hora Markéta Machanová.

Kvůli nemoci musel skončit se studiem

Občerstvení je na poměrně strategickém místě, je tu odstavné parkoviště a často tady staví autobusy s turisty. Vašek s Jirkou mají v popisu práce vařit kávu k posezení i s sebou, prodávat balené nápoje, sušenky nebo nanuky. Často se jich někdo ptá na cestu nebo si potřebuje odskočit na veřejnou toaletu. Vašek,

PHILIP MORRIS ČR

Děkujeme za významnou finanční podporu Philip Morris ČR.

Díky této podpoře dostávají klienti za svoji práci mzdu.

který vystudoval tři semestry vysoké školy ekonomické, zvládá obsloužit dokonce německy i anglicky mluvící zákazníci.

„Dva semestry jsem dělal na podnikohospodářské fakultě, ale pak jsem přestoupil na fakultu informatiky a statistiky. Po prvním semestru jsem ale musel skončit. Schizofrenie se začala tak rozmáhat, že už jsem to nezvládal,“ vypráví Vašek.

Že s ním něco není v pořádku, si prý uvědomil už na střední škole, kdy se dokonce pokusil o sebevraždu. Kromě bludů ho trápí paměť, koncentrace, stejně jako strachy a úzkosti. *„Tady musím třeba studovat manuál ke kávovaru, tím si trénuju tyhle funkce. Proto jsem tu hrozně rád, hlavně v tom našem kolektivu, protože pak je to všechno mnohem lepší,“* dodává s tím, že než přišel do Přístavu, byl doslova izolovaný od okolního světa, neměl přátele ani partnerku.

Není cesta, jak se tomu vyhnout

Také jeho směnový kolega a kamarád Jirka bojuje se schizofrenií už od svých 17 let. Když se u něj nemoc projeví, je prý uzavřený, všechno na něj padá, cítí tíseň a ozývají se špatné vzpomínky. Říká, že se v tom musí doslova vykoupat, protože není cesta, jak se tomu vyhnout.

„Někdy to odezní brzy, jindy to trvá. Ale tady v centru je to o hodně lepší. Jsem tu už rok a je to velký rozdíl a změna v mém životě,“ poznamenává Jirka.

Když vaří kávu, dává si na všem záležet. Má k tomu obrázkový manuál a pečlivě se ho drží, aby neudělal chybu. Jde mu to výborně i přesto, že byl deset let ochrnutý na levou polovinu těla a většinu času trávil po doktorech a v nemocnicích. *„Jsem moc rád mezi lidmi, je to lepší než sedět doma za počítačem nebo u televize. Ten sociální kontakt je pro mě moc důležitý,“* uvědomuje si.

Zdroj: Kutnohorský deník, Jana Adamová)

 **Oblastní charita
Kutná Hora**

Společně, handicapům navzdory

Pomoci můžete i finančním darem!
Číslo účtu veřejné sbírky Centra Přístav Oblastní charity Kutná Hora

57 73 69 53 29/0800

Více informací o projektu najdete na www.kh.charita.cz.

Děkujeme vám!

V našem Re-use centru Přístav dáváme knihám druhou šanci a plánujeme i knihobudku

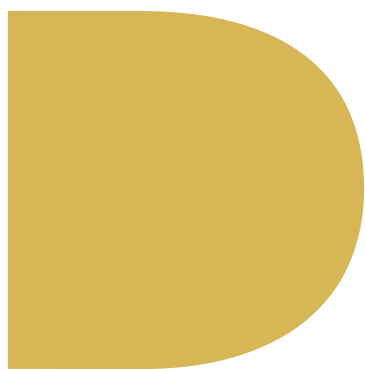
Nově jsme také v přízemí Centra Přístav otevřeli Re-use centrum pro knížky. Zájemci si mohou přijít každé pondělí od 10 do 16 hodin vybrat knížku. Jeden kus za deset korun. Je to také nová pracovní příležitost pro klienty Přístavu.

Knihy u nás můžete nakoupit nebo nám je darovat, aby neskončily v zaprášené krabici na půdě nebo ve sběrném dvoře. Chcete nám knihy přivést? *„Knihy nevykupujeme, ale můžete nám je darovat. Zároveň si vyhrazujeme právo nepřijmout všechny knihy. Důvodem jsou omezené skladovací kapacity, abychom neměli třeba pětkrát Máchův Máj. Knižku si k nám můžete také přijít vybrat. Máme knížky různých žánrů pro děti i dospělé,“* říká Markéta Machanová, vedoucí centra.

S knižním re-use centrem pomáhají uživatelé služeb Centra Přístav. Knihy přijímají, třídí, rovnají do regálů nebo zajišťují prodej. Příjmy z prodeje slouží k zajištění provozu Centra Přístav. *„Tím naše plány s knižním re-use centrem nekončí. V plánu máme ještě tzv. knihobudku,“* dodává Markéta Machanová.

DD 10.

Broumovské diskuse

Klášter Broumov
8.-11. listopadu 2023

Téma: Demokracie a dialog
Zažijte konferenci,
na které se
nespěchá.

**BROUMOVSKÉ
DISKUSE**

Online předprodej:
[BROUMOVSKEDISKUSE.CZ](https://broumovskediskuse.cz)